

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหาร การศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมและ สังเคราะห์วิทยานิพนธ์หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา ระหว่างปี 2549 – 2553 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ ได้จัดประเด็นในการนำเสนอแต่ละ หัวข้อดังต่อไปนี้

1. หลักการและทฤษฎีการบริหารการศึกษา
 - 1.1 การบริหารงานบุคคล
 - 1.2 การบริหารงานวิชาการ
 - 1.3 การบริหารงานงบประมาณ
 - 1.4 การบริหารงานทั่วไป
 - 1.5 การบริหารงานอื่นๆ
2. ความหมายของวิทยานิพนธ์
 - 2.1 ความสำคัญของวิทยานิพนธ์
 - 2.2 ประเภทของการวิจัย
3. การวิจัยทางการบริหารการศึกษา
4. หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา ภาคพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏ ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
5. การสังเคราะห์งานวิจัย
 - 5.1 ความหมายและความสำคัญของการสังเคราะห์งานวิจัย
 - 5.2 ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย
 - 5.3 ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย
 - 5.4 วิธีการสังเคราะห์งานวิจัย
 - 5.5 การวิเคราะห์เนื้อหา
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักการและทฤษฎีการบริหารการศึกษา

ในการบริหารสถานศึกษา ผู้บริหารควรมีหลักและกระบวนการบริหาร การบริหาร การศึกษา หลักการแนวคิดในการบริหาร ภาพรวมของการบริหารทั้งนี้เพื่อให้การจัดการบริหาร สถานศึกษามีความเหมาะสมได้มีนักวิชาการกล่าวถึงประเด็นดังกล่าวเพื่อให้เกิดความเข้าใจและ มุมมองในการบริหารสถานศึกษาอย่างชัดเจนต่อไป

ทฤษฎี หมายถึง แนวความคิดหรือความเชื่อที่เกิดขึ้นอย่างมีหลักเกณฑ์มีการทดสอบและ การสังเกต จนเป็นที่แน่ใจ ทฤษฎีเป็น เซต (Set) ของมโนทัศน์ที่เชื่อมโยงซึ่งกันและกัน เป็นข้อสรุป อย่างกว้างที่พรรณนาและอธิบายพฤติกรรมกรรมการบริหารองค์กรทางการศึกษา อย่างเป็นระบบ ถ้าทฤษฎีได้รับการพิสูจน์บ่อย ๆ ก็จะกลายเป็นกฎเกณฑ์ ทฤษฎีเป็นแนวความคิดที่มีเหตุผลและ สามารถนำไปประยุกต์ และปฏิบัติได้ ทฤษฎีมีบทบาทในการให้คำอธิบายเกี่ยวกับปรากฏทั่วไป และชี้แนะการวิจัย

ภาวिका ธาราศรีสุทธิ (2542: 2) การบริหาร ส่วนมากหมายถึง การจัดการทางธุรกิจมากกว่า โดยมีหลายท่านได้ระบุดังนี้

ปีเตอร์ เอฟ ดรักเกอร์ (Peter F Drucker :) ได้ให้ความหมายของการบริหาร คือ ศิลปะใน การทำงานให้บรรลุเป้าหมายร่วมกับผู้อื่น

เฮอเบรท เอ ไซมอน (Herbert A. Simon :) ได้กล่าว ว่าการบริหาร คือ กิจกรรมที่บุคคล ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ร่วมมือกันดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ร่วมกัน

สมศักดิ์ กงเที่ยง (2542 : 1) การบริหาร หมายถึง ศิลปะในการทำให้สิ่งต่าง ๆ ได้รับการ กระทำจนเป็น ผลสำเร็จ กล่าวคือ ผู้บริหาร ไม่ใช่เป็นผู้ปฏิบัติ แต่เป็นผู้ใช้ศิลปะทำให้ผู้ปฏิบัติ ทำงานจนสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ผู้บริหาร ตัดสินใจเลือกแล้ว

เฮอเบรท เอ ไซมอน (Herbert A. Simon) การบริหาร คือ กระบวนการทำงานร่วมกับผู้อื่น เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

เซอจิโอวานนี (Sergiovanni) การบริหาร คือ การทำงานของคณะบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ที่รวมปฏิบัติการให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน

เบอร์นาร์ด (Barnard) การบริหาร หมายถึง กิจกรรมต่างๆ ที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ร่วมมือกันดำเนินการ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายๆ อย่างที่บุคคลร่วมกัน กำหนดโดยใช้กระบวนการอย่างมีระบบและให้ทรัพยากรตลอดจนเทคนิคต่างๆ อย่างเหมาะสม

การบริหารการศึกษา

การบริหารการศึกษา หมายถึง การบริหารงานในขอบเขตของหน่วยงานหนึ่งๆ ที่กลุ่มบุคคลร่วมกันจัดการหรือดำเนินการให้การศึกษา มีการพัฒนาความรู้ ทักษะ เจตคติ พฤติกรรม คุณภาพ และให้มีค่านิยมตรงตามความต้องการของสังคม โดยมีได้มุ่งหวังผลกำไรและเป็นการพัฒนาผู้เรียนหรือเยาวชนให้เติบโตทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา สังคมและอารมณ์เพื่อสร้างมนุษย์ที่มีคุณค่าของสังคมต่อไป

ศักดิ์ไทย สุรกิจบรร (2548) ได้สรุปการบริหารทางการศึกษาไว้ดังนี้

1. วิวัฒนาการของการบริหารการศึกษาถึงแม้ว่าจะมีความเชื่อกันว่า การบริหารศึกษานั้น ไม่ได้แตกต่างจากการบริหารทั่วไปนัก กล่าวคือ สามารถนำเอาเอกสาร หลักการของการบริหารทั่วไปมาใช้กับการบริหารการศึกษาได้ก็ตาม แต่ความเป็นจริงแล้ว เนื่องจากความเติบโตของสังคม และความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ ตลอดจนความไม่เหมาะสมของวิธีการบริหารการศึกษาต่างๆ ที่ผ่านมา ทำให้ทฤษฎีทางการบริหารการศึกษาต้องพัฒนาขึ้น โดยมีเทคนิคและวิธีการเฉพาะวิชาชีพ มีลักษณะเฉพาะทางวิชาการและวิทยาศาสตร์ เช่น ความจำเป็นต่อการทดลองวิจัย เพื่อให้ได้ข้อค้นพบและข้อสรุปที่ถูกต้อง แทนที่จะใช้ความคิดเห็นยอมรับกันโดยไม่มีการถกเถียงและมีการบริหารการศึกษาที่มีหลักเกณฑ์เป็นต้น อย่างไรก็ตามเพื่อให้เห็นภาพพจน์การบริหารการศึกษา ซึ่งพัฒนามาจากการบริหารโดยทั่วไป จึงขอลำดับวิวัฒนาการการบริหารควบคู่ไปกับการบริหารการศึกษา ดังนี้ ในสมัยโบราณ การบริหารงานยังไม่มีหลักเกณฑ์ ขึ้นอยู่กับการใช้อำนาจเป็นสำคัญ ผู้มีพลังกำลังและความสามารถในการต่อสู้มากกว่าผู้อื่นย่อมเป็นผู้มีอำนาจสูงกว่า และจะได้รับสถาปนาหรือตั้งตนเองเป็นหัวหน้ากลุ่ม หรือผู้บริหารโดยปริยาย มีการสืบทอดผู้นำกลุ่มโดยทายาท ในสมัยนี้ค่อนข้างเป็นเรื่องของการต่อสู้แย่งชิงอำนาจกันเป็นส่วนมาก การบริหารจึงเป็นเรื่องของการบริหารปกครองมากกว่า ในสมัยต่อมา มนุษย์ได้พัฒนามากขึ้น มีการอยู่เป็นหมู่มากขึ้น มีการประกอบกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน มนุษย์จึงเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันมากยิ่งขึ้น มีการยอมรับการมีหัวหน้าปกครองบังคับบัญชา รู้จักทำงานร่วมกันภายใต้ข้อกำหนดอันเดียวกัน รู้จักแบ่งงานกันตามความรู้ ความสามารถ จนกระทั่งสังคมเติบโตใหญ่ขึ้น มนุษย์จึงรู้จักรวมตัวกัน เข้าใจรูปแบบขององค์กรต่างๆ เช่นองค์กรเกี่ยวกับการปกครอง ธุรกิจ การค้า สาธารณูปโภค การศึกษา และอื่น ๆ ทำให้เกิดแนวคิดและกระบวนการทำงานและบริหารในการประกอบกิจกรรมพัฒนาตามลำดับมาจนถึงปัจจุบัน

จากที่ได้กล่าวแล้วว่า การบริหารพัฒนาไปตามพัฒนาการของสังคมมนุษย์จนกระทั่งเกิดแนวคิดทางการบริหารที่เรียกว่าการบริหารแบบวิทยาศาสตร์ (Scientific Management) มาใช้ในการบริหารงาน โดยเน้นเรื่องงานเป็นสำคัญ เป้าหมายของการบริหารก็คือ เน้นผลผลิตให้สูงสุด มีการนำหลักการทางวิทยาศาสตร์มาใช้ มีการจัดตั้งการทำงาน เพื่อเป็นเครื่องจูงใจ มีการกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ของ กระบวนการบริหาร ขึ้น แนวคิดทางการบริหารเหล่านี้มีอิทธิพลต่อ ทฤษฎีและการปฏิบัติในการบริหารการศึกษาด้วย ดังนั้นในสมัยนี้การบริหารการศึกษา หรือการจัดองค์การทางการศึกษาจึงเป็นการจัดดำเนินการตัดสินใจว่าควรจะทำอะไร ทรัพยากรจะถูกกำหนดในรูปของการวางแผน คนจะถูกกระตุ้นให้ทำงานโดยวิธีการต่าง ๆ มีการทำงานเป็นหมู่คณะ และการตัดสินใจจะต้องเป็นไปตามแผนและมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้า (Kimbrough and Nunnery, 1976 : 12 อ้างถึงใน อุบล เพียรพิทักษ์. 2548 : 14)

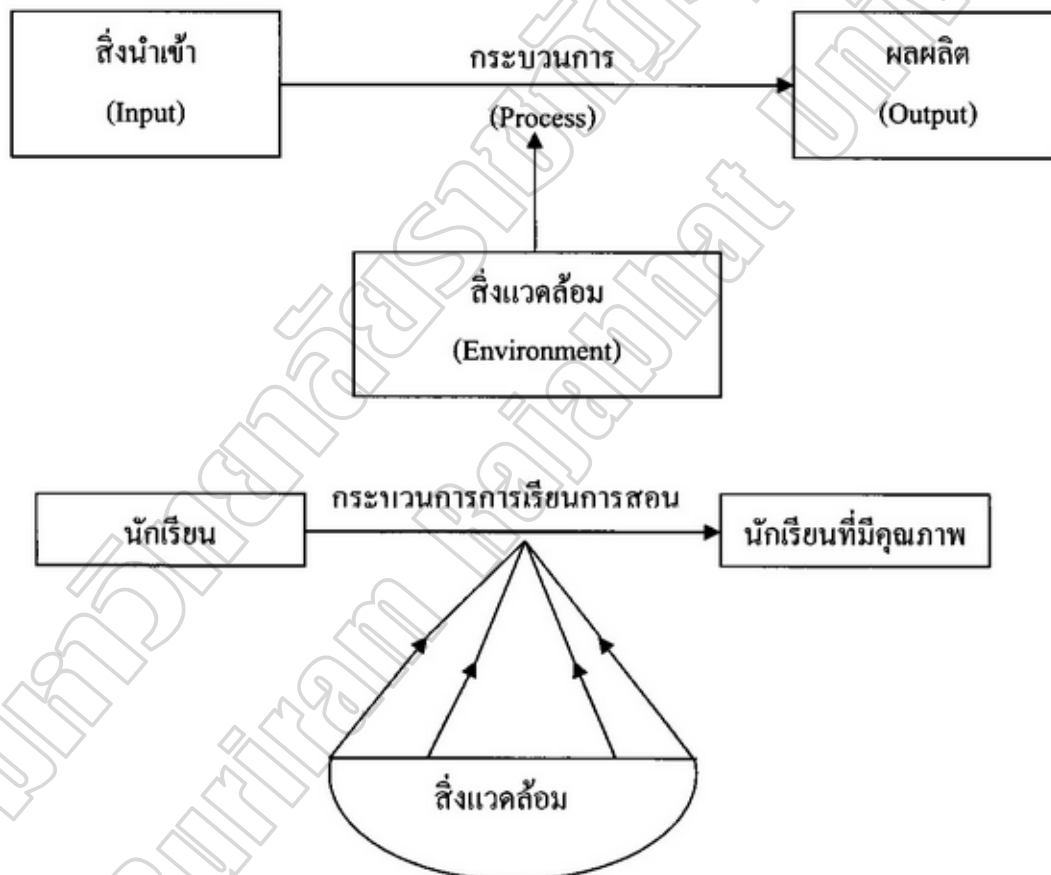
ในสมัยต่อมา ทฤษฎีทางการบริหารได้พัฒนามากขึ้น มีการเน้นความสัมพันธ์ระหว่างคนกับองค์การ มีการส่งเสริมความสามัคคีและขวัญของหมู่คณะ มีการนำเอาวิชาจิตวิทยา มาประยุกต์ใช้กับการบริหาร ผลงานที่ขึ้นชื่อในสมัยนั้นและได้นำมาเป็นแนวคิดในการบริหารในสมัยนี้ คือผลงานวิจัยของ เมโย (Mayo) และเพื่อน ซึ่งได้ทำการวิจัยการทำงานและผลผลิตของ บริษัทเวสเทิร์น อีเลกทริก คอมปานี (Western Electric Company) ที่เมืองฮอว์ทอร์น (Hawthorne) สหรัฐอเมริกา

ผลการทดลองทำให้ทราบว่า การบริหารงานที่จะมีประสิทธิผลจะต้องคำนึงถึงคน ไม่ใช่แต่งานอย่างเดียว เรื่องการใช้เงินและการทำสภาพการทำงานให้ดีขึ้น ไม่ได้ช่วยให้ผลผลิตสูงขึ้นเลย เขาเห็นว่าความต้องการทางสังคมภายในกลุ่มมีส่วนช่วยให้ได้งานมาตรฐานมากกว่า ข้อเสนอแนะของเมโยช่วยแก้ ปัญหาเรื่องการบริหาร คือการสร้างมนุษยสัมพันธ์ในองค์การ ซึ่งจะช่วยให้คนงานเกิดความพึงพอใจมากขึ้น ผู้บริหารควรให้ความสนใจ และเอาใจใส่ต่อผู้ใต้บังคับบัญชา มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ใช้หลักมนุษยสัมพันธ์ ควบคู่กับการบริหารคน แนวคิดในเรื่องการบริหารและความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น มีอิทธิพลการดำเนินงานการบริหารการศึกษาเช่นเดียวกัน การบริหารการศึกษาในสมัยนี้ จึงมุ่งที่จะส่งเสริมขวัญและความสามัคคีในหมู่คณะ ให้ผู้ร่วมงานมีส่วนร่วมในการตัดสินใจนำวิธีการทางสังคมศาสตร์มาใช้ในการบริหาร ความสำคัญของการบริหารการศึกษายู่ทั้งที่ผู้ให้ คือครู และผู้รับคือนักเรียน ในยุคนี้เน้นว่าการศึกษามีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสิ่งแวดล้อมก็มีผลกระทบต่อการศึกษา ด้านสภาพ การเมือง เศรษฐกิจ และสังคม

ต่อมาหลังจากสมัยที่การบริหารเน้นความมีมนุษยสัมพันธ์เข้ามามีบทบาทแล้ว แนวคิดทางการบริหารได้พัฒนากว้างขวางมากขึ้น ได้มีการยอมรับว่าทั้งแนวคิดการบริหารงานตามหลักวิทยาศาสตร์ และหลักการมนุษยสัมพันธ์มีความสำคัญเท่าเทียมกัน มูตัน (Mouton)

ได้ชี้ให้เห็นว่า การบริหารงานจะมีประสิทธิภาพค้ำึงถึงทั้งคน และผลผลิตด้วย ในยุคนี้ยังได้รับอิทธิพลจาก “ทฤษฎีระบบ” ด้วยการเน้นวิธีการวิเคราะห์ความเข้าใจ และการแก้ปัญหา นอกจากนี้ในสมัยนี้ยังได้รับแนวคิดจากนักพฤติกรรมศาสตร์ และนักทฤษฎีองค์การ ทำให้แนวคิดในการบริหารงานสมัยนี้โยงไปสู่ด้านสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ประกอบกัน

การบริหารการศึกษาในยุคนี้ ได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดทางการบริหารทั่วไปทำให้การบริหารการศึกษามีแนวปฏิบัติที่กว้างขวางออกไป โดยถือว่าสถาบัน โรงเรียนหรือโรงเรียน เป็นเสมือนระบบหนึ่งของสังคมที่จำเป็นต้องอาศัยการบริหารให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพ นักเรียนเปรียบเทียบกับทรัพยากรในการบริหารควรจะได้มีกระบวนการเรียนการสอนที่ก่อให้เกิดคุณภาพในตัวผู้เรียน โดยค้ำึงถึงสิ่งแวดล้อมเป็นส่วนประกอบ ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 2.1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารการศึกษากับทฤษฎีระบบ

ที่มา กิตติมา ปรีดิติก (2532 : 7)

2. ความหมายของการบริหารการศึกษา

การบริหารการศึกษา หมายถึง การบริหารงานในขอบเขตของหน่วยงานหนึ่ง ๆ ที่กลุ่มบุคคลร่วมกันจัดการหรือดำเนินการให้การศึกษา มีการพัฒนาความรู้ ทักษะ เจตคติ พฤติกรรม คุณภาพและให้มีค่านิยมตรงตามความต้องการของสังคม โดยมีได้มุ่งหวังผลกำไรและเป็นการพัฒนาผู้เรียนหรือเยาวชนให้เจริญเติบโตทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา สังคมและอารมณ์เพื่อสร้างมนุษย์ที่มีคุณค่าของสังคมต่อไป

การบริหารการศึกษาจึงเป็นศิลป์ เป็นศาสตร์และอาชีพ กรณีที่เป็นศิลป์ หมายถึง การที่บุคคลใช้ทักษะและความรู้ที่พัฒนาขึ้นของแต่ละบุคคลเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายใดจุดมุ่งหมายหนึ่ง โดยทักษะและความรู้ที่พัฒนาขึ้นอาจเกิดจากการฝึกฝนหรือการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นที่ได้รับการพัฒนาทางการบริหารเป็นอย่างดีแล้วเหมือนนักดนตรีหรือจิตรกรได้ฝึกฝนหรือเรียนรู้กับนักดนตรีหรือจิตรกรที่มีทักษะสูง กรณีเป็นศาสตร์ เป็นองค์ความรู้ในสิ่งที่เกิดจากการสืบค้นหาความรู้ใหม่ ๆ ด้วยวิธีการเชิงวิทยาศาสตร์ มีการรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูล การตั้งสมมุติฐานและทดสอบสมมุติฐาน กล่าวอย่างง่ายคือ ศิลป์เป็นเรื่องของการกระทำ การฝึกฝนเพื่อความชำนาญ ส่วนศาสตร์เป็นเรื่องของความรู้ รู้ว่าจะทำอะไร ทำอย่างไร ดังเช่นในช่วงศตวรรษที่ผ่านมาที่ก่อให้เกิดทฤษฎีทางการบริหารขึ้นมากมาย ซึ่งผู้บริหารสามารถนำไปประยุกต์ใช้ด้วยความมีศิลป์ (วิโรจน์ สารรัตนะ. 2545) กรณีที่เป็นอาชีพนั้น อาชีพเกิดขึ้นจากความเป็นศิลป์และความเป็นศาสตร์ โดยพิจารณาจากเกณฑ์ที่แสดงถึงความเป็นอาชีพใด ๆ คือ

1. อาชีพเกิดขึ้นจากองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ บุคคลในอาชีพต้องได้รับการพัฒนาทางสติปัญญาอยู่เสมอ
2. อาชีพต้องการความมีเจตคติต่อการเปลี่ยนแปลง บุคคลในอาชีพจึงต้องมีการสืบค้นหาความคิดใหม่อยู่เสมอ
3. อาชีพเน้นการให้บริการต่อผู้อื่น จึงต้องการหลักการเชิงจริยธรรมว่าเงินไม่ได้เป็นปัจจัยที่จะใช้วัดผลสำเร็จในอาชีพนั้น
4. การเข้าสู่อาชีพหนึ่ง ๆ มีมาตรฐานทางอาชีพที่กำหนดขึ้นโดยสมาคมทางอาชีพนั้น การเป็นสมาชิกต้องได้รับการยอมรับจากกลุ่มบุคคลด้วยวิธีการฝึกอบรมหรือการปลูกฝังเจตคติ (วิโรจน์ สารรัตนะ. 2545) อย่างไรก็ตาม ประเด็นของผู้บริหารการศึกษาหรือผู้บริหารสถานศึกษาพึงใส่ใจเพื่อความเป็นผู้บริหารที่ดีก็คือ การบริหารเป็นกระบวนการที่สามารถเรียนรู้ได้ไม่จำเป็นต้องมีมาแต่กำเนิด

3. ความหมายของการวิจัยทางการบริหารการศึกษา

การวิจัยทางการบริหารการศึกษา เป็นวิธีการแสวงหาคำความรู้ในสาขา

การบริหารการศึกษาจึงสมควรทำความเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายของการวิจัย ประเภทการวิจัยและข้อสรุปถึงประเภทของการวิจัยทางการบริหารการศึกษา ดังนี้

1. ความหมายของการวิจัย หมายถึง กระบวนการแสวงหาความรู้ ความจริงโดยวิธีการที่มีระบบแบบแผนและมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนเพื่อให้ได้มาซึ่งองค์ความรู้ที่เชื่อถือได้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 8)

ดังนั้นการวิจัยทางการบริหารการศึกษา หมายถึง กระบวนการแสวงหาความรู้ความจริงในสาขาการบริหารการศึกษา โดยวิธีการที่มีระบบ แบบแผนและมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน เพื่อให้ได้มาซึ่งองค์ความรู้ทางการบริหารการศึกษาที่เชื่อถือได้

2. ประเภทการวิจัย การจำแนกของการวิจัยมีหลักปฏิบัติที่ต้องคำนึงอยู่ 3 ประการ คือ 1) ต้องมีกลุ่มให้ครบถ้วน (Mutually Exhaustive) 2) แต่ละกลุ่มที่กำหนดเพื่อจำแนกประเภทจะต้องแยกออกจากกันและโดยเด็ดขาด 3) ในการจำแนกประเภทหรือจัดกลุ่มแต่ละกลุ่มควรมีความหมายชัดเจนและมีจำนวนมากเพียงพอ (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2546 : 19-20) ดังนั้นการจำแนกประเภทของโครงการวิจัยตามมิติหรือลักษณะของโครงการวิจัย จึงสามารถทำได้หลายแง่หลายมุมหรือหลายมิติ โดยสามารถแยกประเภทของการวิจัยตามมิติของการวิจัย 8 มิติ คือ

2.1 เหตุผลของการวิจัย จัดประเภทได้ การวิจัยเบื้องต้น เป็นการวิจัยเพื่อแสวงหาความรู้ความเข้าใจเรื่องนั้นให้มากขึ้นและการวิจัยประยุกต์เป็นการวิจัยเพื่อนำผลไปใช้ในทางปฏิบัติ

2.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย จัดประเภทได้ การวิจัยพรรณนา (Descriptive Research) เป็นการวิจัยที่มุ่งศึกษาพรรณนาสภาพที่เป็นอยู่ของปรากฏการณ์นั้น เท่านั้นและการวิจัยอธิบาย (Explanatory Research) เป็นการวิจัยที่มุ่งตอบปัญหาว่าทำไมและอย่างไร ปรากฏการณ์นั้นถึงได้เกิดขึ้น อันเป็นวัตถุประสงค์เบื้องต้นของศาสตร์ต่าง ๆ

2.3 วิธีการเก็บข้อมูล จัดประเภทได้ การวิจัยที่อาศัยการทดลอง (Experimental Method) เป็นกระบวนการวิจัยที่มีการกระตุ้นเพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายใต้การควบคุมดูแล มีการวางแผนอย่างรอบคอบและมีการเฝ้าสังเกตผลที่เกิดขึ้นอย่างมีระบบและการวิจัยที่ไม่อาศัยการทดลอง (Non Experimental Method) เป็นการวิจัยที่นักสังคมศาสตร์นิยมใช้กันมาก การเก็บรวบรวมข้อมูลทำตามสถานที่ที่เป็นอยู่โดยมิได้มีการจัดกิจกรรมหรือกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใด ๆ

2.4. สภาพะที่วิจัย จัดประเภทได้ การวิจัยที่มีการควบคุมได้เต็มที่ (Highly Controlled Setting) เป็นการวิจัยในศูนย์การทดลองปฏิบัติการต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยสามารถควบคุมการเปลี่ยนแปลงได้เต็มที่ การวิจัยที่มีการควบคุมบ้าง (Partially Controlled Setting) เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาว่า เมื่อได้ก่อกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลง โดยวิธีใด วิธีหนึ่งแล้วผลจะเป็นอย่างไร

และการวิจัยในที่ควบคุมไม่ได้ (Uncontrolled Setting) เป็นการวิจัยที่เน้นการศึกษาในสภาวะธรรมชาติ การสำรวจสนาม (Survey) หรือการศึกษากรณี (Case Studies)

2.5 ประเภทของวัตถุหรือสิ่งที่ต้องการวิจัย จัดประเภทได้ คือ บุคคล กลุ่มบุคคล หรือองค์กรและพื้นที่ต่าง ๆ

2.6 ระดับของหน่วยวิเคราะห์ จัดประเภทได้ การวิจัยระดับจุลภาค (Micro Level) เป็นการวิจัยเน้นการศึกษาปรากฏการณ์ที่เกี่ยวกับลักษณะต่าง ๆ ของบุคคล ซึ่งอาจจะเป็นพฤติกรรมหรือเจตคติเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นการวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะต่าง ๆ ของปัจเจกโดยมีบุคคลเป็นหน่วยวิเคราะห์และการวิจัยระดับมหภาค (Macro Level) เป็นวิจัยคุณสมบัติด้านเศรษฐกิจ สังคมและประชาชนระดับประเทศซึ่งเป็นข้อมูลระดับภาพรวม

2.7 ผู้กระทำการวิจัย จัดประเภทได้ การวิจัยที่กระทำโดยคนเดียวและการวิจัยที่กระทำโดยกลุ่มบุคคลหรือองค์กร

2.8 ความลึกและความกว้างของข้อมูล จัดประเภทการวิจัยได้ 2 ประเภท ดังนี้

2.8.1 การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Reserch) เป็นการวิจัยที่เน้นสิ่งต่อไปนี้คือ ก) การใช้ข้อมูลที่เป็นตัวเลขเป็นหลัก ฐานยืนยันความถูกต้องของข้อค้นพบและข้อสรุปต่าง ๆ ของเรื่องที่ทำการศึกษาและวิจัย ข) ความสามารถในการใช้ได้กว้างขวางทั่วไปของข้อค้นพบ การวิจัยประเภทนี้จึงสามารถเป็นงานวิจัยที่มีคุณภาพดีได้ ถ้าสามารถพิสูจน์ได้ว่าให้คำตอบได้ถูกต้องจากการใช้ระเบียบวิธีที่เหมาะสมและให้ข้อค้นพบที่สามารถนำไปใช้ได้กว้างขวางทั่วไป

2.8.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Reserch) เป็นการวิจัยที่ไม่ได้เน้นข้อมูลที่เป็นตัวเลขเป็นหลัก เป็นการวิจัยที่เน้นรายละเอียดต่าง ๆ ของกลุ่มประชากรที่ศึกษาที่จะก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ ข้อมูลหรือข้อค้นพบอาจได้มาจากการสังเกตของหน่วยที่ต้องการศึกษาเพียงไม่กี่กลุ่มหรือชุมชนการวิจัยเชิงมานุษยวิทยาหรือการวิจัยเจาะลึก การสนทนากลุ่ม การระดมสมองและเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัยอนาคต เช่น เทคนิคเดฟาย

การบริหาร 4 กลุ่มงาน

1.การบริหารงานบุคคล

1.1 ความหมายของการบริหารงานบุคคล

ได้มีท่านผู้รู้และนักวิชาการหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการบริหารงานบุคคลไว้ ซึ่งสามารถนำเสนอและสรุปได้ดังนี้

กรณีการ์ มานะกิจ (2539 : 2) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การบริหารงานบุคคล คือ การดำเนินงานต่างๆ เกี่ยวกับบุคคลอันประกอบด้วย การวิเคราะห์งาน การวางแผนกำลังสรรหา และการคัดเลือกบุคคล การฝึกอบรมและการพัฒนา การประเมินผลการปฏิบัติงาน การกำหนดผล การตอบแทนที่เหมาะสมเพื่อให้การปฏิบัติงานบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของงานที่กำหนดไว้

พะยอม วงศ์สารศรี (2541 : 5) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การบริหารทรัพยากรมนุษย์ หมายถึง กระบวนการที่ผู้บริหารใช้ศิลปะและกลยุทธ์ ดำเนินการสรรหา คัดเลือก และบรรจุบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมให้ปฏิบัติงานในองค์กร พร้อมทั้งสนใจพัฒนาธำรงรักษาให้สมาชิกที่ปฏิบัติงานในองค์กรเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถมีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดีในการทำงาน และยังรวมถึงการแสวงหาวิธีการที่ทำให้สมาชิกในองค์กรที่ต้องพ้นจากการทำงานด้วยเหตุอุปสรรคภาพ เกษียณอายุ หรือเหตุอื่นใดในงานให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

สุนันทา เลานันทน์ (2542 : 5) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การบริหารทรัพยากรมนุษย์ (การบริหารงานบุคคล) เป็นกระบวนการตัดสินใจและการปฏิบัติการ เกี่ยวข้องกับบุคลากรทุกระดับในหน่วยงาน เพื่อเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีประสิทธิภาพสูงสุดที่จะส่งผลสำเร็จต่อเป้าหมายขององค์กร

เสนาะ ดิยาว (2543 : 11) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การบริหารงานบุคคล คือ การจัดระเบียบดูแลบุคคลให้ทำงาน เพื่อให้บุคคลใช้ประโยชน์และความสามารถของแต่ละบุคคลให้มากที่สุด อันเป็นผลให้องค์กรอยู่ในฐานะได้เปรียบทางการแข่งขันลำดับรับผลงานมากที่สุด รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชา ตั้งแต่ระดับสูงสุดและต่ำสุด รวมตลอดถึงกาดำเนินการต่างๆ อันเกี่ยวข้องกับคนทุกคนในองค์กรนั้น

สรุปได้ว่า การบริหารงานบุคคล หมายถึง การบริหารทรัพยากรมนุษย์ เพื่อให้คนให้เหมาะสมกับงาน ตามวัตถุประสงค์และความต้องการของหน่วยงาน ซึ่งการบริหารงานบุคคลมีขอบข่ายกว้างขวางครอบคลุมตั้งแต่การแสวงหาและการเลือกสรรบุคลากร การสรรหา การพัฒนา การกำหนดสวัสดิการและประโยชน์เกื้อกูลประเมินผลการปฏิบัติงาน การเลื่อนตำแหน่ง การโอนย้ายและการพ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรหรือสรุปเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดบุคคลเข้าปฏิบัติงาน ด้านการพัฒนาและธำรงรักษาบุคลากร ด้านการรักษาระเบียบวินัย และด้านการประเมินผลการปฏิบัติงาน ทั้งนี้เพื่อให้องค์กรหรือสถานบันสามารถกระทำภารกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลตามวัตถุประสงค์ของหน่วยงานและบุคลากรที่ปฏิบัติงานในองค์กรก็มีความสุขและเต็มใจในการปฏิบัติงานนั้นด้วย

1.2 ความสำคัญของการบริหารงานบุคคล

ถ้าจะพิจารณาถึงความสำคัญของการบริหารงานบุคคลแล้วก็จะเห็นได้ว่าการบริหารงานบุคคลนั้น มีความสำคัญมาก ทั้งนี้เพราะว่าในบรรดาปัจจัยในการพัฒนาประเทศหรือการดำเนินงานในองค์กร กำลังคนเป็นสิ่งที่สามารถทำให้งานต่างๆ สำเร็จได้ จากที่กล่าวมานี้ จะเห็นว่า การบริหารงานบุคคลมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการปฏิบัติการกิจขององค์กรให้บรรลุเป้าหมาย ซึ่งก็สอดคล้องกับคำกล่าวของนิพนธ์

นิพนธ์ กินาวงษ์ (2526 : 76) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของการบริหารงานบุคคลว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็นการใช้คนให้ทำงานได้ดีที่สุดภายในระยะเวลาอันสั้นที่สุด สิ้นเปลืองเงินทองและวัสดุน้อยที่สุด และให้ทุกคนมีความสุข ความพอใจในการทำงานมากที่สุด

ศิวาพร มัชฌุกานนท์ (2526 : 1) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการบริหารงานบุคคลไว้ว่าการจัดหาบุคคล และเจ้าหน้าที่มาปฏิบัติงานนั้นเป็นลำดับขั้นที่สำคัญประการหนึ่งในกระบวนการการบริหารและเป็นลำดับขั้นที่มีความสำคัญผูกพันต่อเนื่องกันดุจลูกโซ่ ดังจะเห็นได้ว่าในการบริหารงานนั้น เมื่อได้ทราบนโยบายเกี่ยวกับการบริหารงานแล้ว ก็จะต้องจัดวางแผนให้ถูกต้องเหมาะสม จากนั้นก็ต้องจัดหาบุคคลและเจ้าหน้าที่ให้เหมาะสมกับความต้องการของลักษณะงานที่แบ่งไว้ คือ หาคคนที่เหมาะสมกับงาน จากนั้นก็เป็นลำดับขั้นของการอำนวยการ โดยอาศัยระบบควบคุมและการรายงานเป็นเครื่องมือ

สมาน รังสิโยกฤษฎ์ (2535 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการบริหารงานบุคคลไว้ว่า คนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ในการบริหาร เพราะคนเป็นผู้ใช้ปัจจัยในการบริหารอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นเงินวัสดุและวิธีการจัดการ ดังนั้น หากองค์กรหรือหน่วยงานใดสามารถหาคนที่มีความรู้ความสามารถเข้าปฏิบัติงาน และสามารถดึงดูดผู้ที่มีความรู้ความสามารถให้อยู่ปฏิบัติงานในองค์กร ให้นานที่สุดเท่าที่นานได้ ก็เป็นที่แน่ใจได้ว่า การบริหารงานในองค์กรหรือหน่วยงานนั้นจะต้องเจริญก้าวหน้า สามารถบรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพและประหยัด

อำนาจ แสงสว่าง (2540 : 3-4) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการบริหารงานบุคคล ดังนี้การจัดการทรัพยากรมนุษย์ได้รับการจัดอันดับความสำคัญให้เป็นพลังอำนาจใหม่ และมีเกียรติยศชื่อเสียงซึ่งประกอบ โครงสร้างองค์กรคือฝ่ายจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่ดี ทำให้เกิดผลดังนี้

1. ช่วยพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถในการวางแผน
2. ช่วยจัดสรรบุคลากรให้เหมาะสมกับประเภทและชนิดของงานที่ต้องทำและปฏิบัติงานให้ตรงกับความรู้
3. ช่วยพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในการทำงาน
4. ช่วยสร้างขวัญและกำลังใจในการทำงานแก่บุคลากรทุกระดับภายในองค์กร
5. ช่วยพัฒนาสังคมภายในองค์กรให้เกิดความร่วมมือร่วมใจในการทำงาน

สรุปได้ว่า การบริหารงานบุคคลมีความสำคัญต่อองค์กรมาก เป็นหัวใจของการบริหาร การมีบุคลากรที่เพียงพอและความรู้ความสามารถเหมาะสมกับหน้าที่การงาน โอกาสที่การดำเนินการขององค์กรจะบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลย่อมมีมากขึ้น

การบริหารงานบุคคลจะสำเร็จได้มากน้อยเพียงใดนั้น ส่วนหนึ่งที่สำคัญที่สุด คือ ความรู้ความสามารถในการบริหารของผู้บริหาร โรงเรียน

1.3 ขอบข่ายการบริหารงานบุคคล

มีนักวิชาการหลายท่านได้สรุปกระบวนการบริหารงานบุคคลไว้ดังนี้ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2536 : 27) ได้กล่าวถึงกระบวนการการบริหารงานบุคคล ไว้ในคู่มือการปฏิบัติงานการบริหารงานบุคคลไว้ดังนี้

1. การวางแผนกำลังคน
2. การกำหนดตำแหน่งและอัตราเงินเดือน
3. การบรรจุและแต่งตั้ง
4. การสรรหาบุคคล
5. การบำรุงรักษาบุคลากร
6. การพัฒนาบุคลากร
7. การพ้นจากจากงานหรือการออกจากราชการ
8. การเลื่อนตำแหน่ง
9. การโอน-ย้าย
10. การประเมินผลการปฏิบัติงาน

ชลิตา ศรมณี และพูนศรี สงวนชีพ (2526 : 6) ได้จำแนกขั้นตอนการบริหารงานบุคคลออกเป็นดังนี้

1. การวางแผนนโยบายและระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคล เพื่อให้สอดคล้องวัตถุประสงค์ขององค์การ
2. การวางแผนเกี่ยวกับการจัดกำลังคนผู้ปฏิบัติงานให้เป็นไปตามนโยบาย
3. การวางแผนโครงการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามแผน
4. การกำหนดหน้าที่และคุณสมบัติของผู้ที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งต่างๆ
5. การจัดชั้นตำแหน่งงาน
6. การกำหนดอัตราเงินเดือนค่าจ้าง
7. การสรรหาคนเข้าทำงาน
8. การคัดเลือกและบรรจุแต่งตั้ง
9. การทดลองให้ปฏิบัติราชการ
10. การจัดทำทะเบียนประวัติ
11. การย้าย-โอน
12. การฝึกอบรม

13. การประเมินผลการปฏิบัติงาน
14. การพิจารณาความดีความชอบ
15. การเลื่อนชั้นเลื่อนตำแหน่ง
16. การรักษาสุขภาพและความปลอดภัยในการทำงาน
17. การจัดสวัสดิการ

เสนาะ ดิยาวี (2543 : 25-27) ได้จำแนกกระบวนการบริหารงานบุคคลออกดังนี้

1. การวางแผนทางด้านกำลังคน
2. การจ้างงาน
3. การโยกย้ายเลื่อนตำแหน่ง
4. การอบรมพัฒนา
5. การบริหารค่าตอบแทน
6. สุขภาพและความปลอดภัยในการทำงาน
7. ประโยชน์และบริการพนักงาน
8. การรักษาระเบียบวินัย
9. แรงงานสัมพันธ์
10. การวางแผนการจัดองค์การ
11. การวิจัยงานบุคคล

สรุปได้ว่า ขั้นตอนและกระบวนการบริหารงานบุคคลจากนักวิชาการหลายๆ ท่าน ดังที่กล่าวมาแล้ว ส่วนมากมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ส่วนที่แตกต่างกันจะเป็นการแบ่งกิจกรรมย่อย ดังนั้นจึงได้กำหนดภารกิจและกระบวนการบริหารงานบุคคล ออกเป็น 4 ด้าน คือ

1. การจัดบุคลากรเข้าปฏิบัติงาน
2. การพัฒนาและการธำรงรักษามูลค่าบุคลากร
3. การรักษาระเบียบวินัย
4. การประเมินผลการปฏิบัติงาน

2. การบริหารงานวิชาการ

2.1 ความหมายของการบริหารงานวิชาการ

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการบริหารงานวิชาการไว้ต่างกัน ดังนี้

ทัศนพล ตูมรสุนทร (2541 : 20) กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการ หมายถึง การดำเนินกิจกรรมต่างๆ เพื่อปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนในโรงเรียน ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด เพื่อให้นักเรียนมีประสบการณ์ สามารถนำไปประกอบสัมมาชีพได้

วิชิต บุญเลิศ (2543 : 13) สรุปว่าการบริหารงานวิชาการเป็นกระบวนการดำเนินงานของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมต่างๆ ในการเรียนการสอนที่มุ่งผลสูงสุด ให้ผู้มีผลสัมฤทธิ์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ

สมควร วงษ์จักรุ (2543 : 11) ให้ความหมายการบริหารงานวิชาการว่า หมายถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทุกชนิด เพื่อพัฒนานักเรียน ให้ได้รับผลประโยชน์สูงสุด โดยผู้บริหารเป็นผู้นำทางวิชาการ เพื่อทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

กมล สุกประเสริฐ (2544 : 117) ได้สรุปความหมายการบริหารการศึกษาว่า หมายถึงการกำหนดนโยบาย เป้าหมาย การวางแผน โครงการ การกำกับดูแล ปรับเปลี่ยนพัฒนา โครงสร้างองค์การบริหารการศึกษา กำหนด ตำแหน่งบทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบของผู้ปฏิบัติในระดับต่างๆ กำหนดรายละเอียดของงานแต่ละบทบาท ตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงาน กิจกรรมเต็มศักยภาพ ทั้งในด้านการบริหารงานบุคลากรในสถานศึกษา การบริหารงานวิชาการ การบริหารงานงบประมาณ การบริหารพัสดุครุภัณฑ์ การบริหารกิจการนักเรียนนักศึกษาและการบริหารงานด้านสภาพแวดล้อม

สรุปได้ว่า การบริหารงานวิชาการ หมายถึง กระบวนการบริหาร โดยมีการดำเนินงานและจัดกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาปรับปรุงการปฏิบัติงานวิชาการให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพเพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

2.2 ความสำคัญของการบริหารงานวิชาการ

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการบริหารงานวิชาการไว้ ดังนี้

ถวัลย์ คำสีม่วง (2541 : 8) กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการเป็นหัวใจของการบริหาร โรงเรียนไม่ว่าจะเป็น โรงเรียนประเภทหรือระดับใดก็ตาม มาตรฐานหรือคุณภาพ การศึกษามักจะได้รับการพิจารณาผลงานด้านวิชาการเป็นสำคัญ

สุรีย์พร ระคมกิจ (2542 : 9) กล่าวว่า งานวิชาการเป็นงานที่สำคัญที่สุดในบรรดางานหรือภารกิจทั้งหมดของ โรงเรียนเพราะ เป็นกระบวนการดำเนินงานด้านวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุง พัฒนาการเรียน และเป็นงานที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาต่อเด็กโดยตรง

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546 : 1) ได้กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการถือว่าเป็นงานหลักหรือภารกิจหลักของสถานศึกษาไม่ว่าสถานศึกษาจะเป็นประเภทใดมาตรฐานและคุณภาพของสถานศึกษาจะพิจารณาได้จากผลงานด้านวิชาการ เนื่องจากงานวิชาการเกี่ยวข้องกับหลักสูตรการจัดโปรแกรมการศึกษาและการจัดการเรียนการสอนซึ่งเป็นหัวใจของสถานศึกษาและเกี่ยวข้องกับผู้บริหารสถานศึกษาและบุคลากรทุกระดับของสถานศึกษาซึ่งอาจจะเกี่ยวข้องทางตรงหรือทางอ้อมก็อยู่ที่ลักษณะของงานนั้น

สรุปได้ว่า งานวิชาการมีความสำคัญที่สุดในงานทั้งหมดในโรงเรียน เพราะงานวิชาการเป็นงานที่ก่อให้เกิดการพัฒนาผู้เรียนรวมถึงระบบการศึกษาโดยตรง เป็นงานที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร การจัด โปรแกรมการศึกษาและการจัดการเรียนการสอนซึ่งเป็นหัวใจของสถานศึกษา

2.3 ขอบข่ายของการบริหารงานวิชาการ

งานวิชาการเป็นงานที่มีความสำคัญเนื่องจากสร้างคุณภาพการศึกษาของนักเรียนเพื่อให้เป็นพลเมืองที่ดีในอนาคต นับเป็นงานที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาสถานศึกษาให้บรรลุตามเป้าหมาย ผู้บริหารสถานศึกษาและผู้เกี่ยวข้องจึงต้องทำความเข้าใจกับขอบข่ายการบริหารงานวิชาการซึ่งขอบข่ายการบริหารที่กว้างขวาง มีนักการศึกษา และหน่วยงานจำนวนมากได้กำหนดขอบข่ายต่างๆไว้ดังนี้

อุทัย บุญประเสริฐ (2540 : 35) ได้กำหนดขอบข่ายการบริหารงานวิชาการ ดังนี้

1. ความรู้ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตรและการนำหลักสูตร ไปใช้
2. เรื่องการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักการและจุดหมายของหลักสูตรและการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน
3. เรื่องกิจกรรมนักเรียนและการบริหารกิจกรรมนักเรียนให้ตอบสนองหลักสูตรและสร้างเสริมหลักสูตรให้เป็นผลสมบูรณ์
4. เรื่องสื่อการเรียนการสอนและกิจกรรมห้องสมุด เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนตามหลักสูตร โดยตรง เพื่อเสริมสร้างความทันสมัยทางวิชาการแก่ครู โดยตรง
5. เรื่องการวัดผลประเมินผล การเรียนรู้ของผู้เรียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามจุดหมายและหลักการของหลักสูตรและการประเมินมาตรฐานคุณภาพทางวิชาการของโรงเรียน
6. เรื่องการนิเทศการศึกษาและพัฒนาวิชาชีพ

วิจิต บุญเลิศ (2543 : 22) แบ่งขอบเขตงานวิชาการไว้ 7 ด้านคือ

1. ด้านการบริหารหลักสูตร
2. ด้านการเรียนการสอน
3. ด้านวัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน
4. ด้านการวัดผลและประเมินผล
5. ด้านห้องสมุด
6. ด้านการนิเทศภายในงานวิชาการ
7. ด้านการประชุมอบรมทางวิชาการ

ปรีชาพร วงศ์อนุตร โรจน์ (2546 : 3-4) ได้อธิบายว่า ขอบข่ายของงานวิชาการจะประกอบด้วยงานดังต่อไปนี้

1. การวางแผนเกี่ยวกับงานวิชาการ
2. การจัดดำเนินงานเกี่ยวกับการเรียนการสอน

3. การจัดการเกี่ยวกับการเรียนการสอน

4. การวัดและประเมินผล

สำนักงานงบประมาณ (2554 : 26) ได้กำหนดขอบข่ายการบริหารงานวิชาการ

ไว้ดังนี้

1. การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา

2. การพัฒนากระบวนการเรียนรู้

3. การวัดผล ประเมินผลและเทียบโอนผลการเรียน

4. การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา

5. การพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา

6. การพัฒนาแหล่งเรียนรู้

7. การนิเทศการศึกษา

8. การแนะแนวการศึกษา

9. การพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

10. การส่งเสริมความรู้ด้านวิชาการแก่ชุมชน

11. การประสานความร่วมมือในการพัฒนาวิชาการกับสถานศึกษาอื่น

12. การส่งเสริมและสนับสนุนงานวิชาการแก่บุคคล ครอบครัวยุวชน องค์กร หน่วยงาน

และสถาบันอื่นที่จัดการศึกษา

สรุปได้ว่า การบริหารงานวิชาการมีขอบข่ายของการดำเนินงานที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการศึกษาในสถานศึกษาที่ประกอบไปด้วย

1. การวางแผนวิชาการและบริหารหลักสูตร

2. การจัดการเรียนการสอน

3. การนิเทศการศึกษา

4. การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน

3. การบริหารงานงบประมาณ

3.1 ความหมายของงานงบประมาณ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้ความหมายของงบประมาณไว้ว่า คือ บัญชีหรือจำนวนเงินที่กำหนดไว้เป็นรายรับและรายจ่าย

พวงมณี ชัยเสรี (2532 : 14) ได้ให้ความหมายของงบประมาณไว้ว่า งบประมาณคือ แผนเบ็ดเสร็จที่แสดงออกในรูปตัวเงินแสดงโครงการดำเนินงานทั้งหมดภายใต้ระยะเวลาหนึ่งๆ มีการระบุถึงนโยบาย แผนงาน วัตถุประสงค์ และเป้าหมาย กำหนดไว้ล่วงหน้า ตลอดจน

การประมาณค่าใช้จ่าย และทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับการดำเนินโครงการให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามระยะเวลาที่กำหนด

เทศ แก้วกสิกรรม (2539 : 14) กล่าวว่า งบประมาณ เป็นแผนสำหรับการใช้จ่ายเงินในรัฐวิสาหกิจหรือรัฐบาล

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2541 : 23) กล่าวว่า งบประมาณ เป็นแผนสำหรับการใช้จ่ายเงินในรัฐวิสาหกิจหรือรัฐบาล

ประพันธ์ สุริหาร (2542 : 8) ได้ให้ความหมายคำว่า งบประมาณ คือ แผนการใช้ทรัพยากรการบริหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เงิน ซึ่งแสดงออกในรูปตัวเลข ไม่ว่าจะป็นงบประมาณของรัฐบาลหรือธุรกิจเอกชนก็ตาม ย่อมจะต้องประกอบด้วยแผนการจัดหารายรับและแผนการใช้จ่ายตามหลักสากล สำหรับประเทศที่ปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย งบประมาณจะมีผลบังคับใช้ก็ต่อเมื่องบประมาณได้รับอนุมัติจากรัฐสภาแล้วเท่านั้น

อำนาจ ทองโปร่ง และศิริพงษ์ เสากายน (2547:9) ได้ให้ความหมายของงบประมาณ หมายถึง แผนการปฏิบัติงานของรัฐบาลที่แสดงในรูปตัวเงินที่เสนอต่อรัฐสภา ในช่วงระยะเวลาหนึ่งกล่าวคือ รัฐบาลควรจะเสนองบประมาณในรูปของร่างกฎหมายต่อรัฐสภาเพื่อขออนุมัติดำเนินการต่าง ๆ ตามนโยบายของรัฐบาลซึ่งในแต่ละประเทศจะมีกฎหมายกำหนดไว้ว่า รัฐบาลจะต้องทำหรือเสนองบประมาณอย่างไร

สรุปได้ว่า งบประมาณ หมายถึง การวางแผนการดำเนินงาน กิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ที่จะดำเนินการไว้ล่วงหน้าของหน่วยงานที่แสดงออกมาในรูปของค่าใช้จ่ายในช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือ งบประมาณ คือ แผนการที่เกี่ยวกับการรับและจ่ายเงิน เพื่อดำเนินงานของหน่วยงานหรือองค์กรหนึ่ง ภายในช่วงระยะเวลาที่กำหนดไว้เพื่อให้การจัดสรรทรัพยากรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 ความสำคัญของการบริหารงานงบประมาณ

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ มีนักวิชาการหลายท่านให้ความสำคัญของงานงบประมาณไว้ดังนี้

สำนักงบประมาณ (2545 : 5) หมายถึง การจัดทำงบประมาณ การดำเนินงานด้านแผนพัฒนาการศึกษาและคำขอตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปี การจัดสรรงบประมาณ การบริหาร การใช้จ่ายงบประมาณและการควบคุมงบประมาณ ได้รับให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ตั้งไว้ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดถูกต้องตามระเบียบ ทันทเวลา อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลได้ทั้งผลผลิตและผลลัพธ์ ตลอดจนติดตามประเมินผลและรายงาน

ทศนี วงศ์ยืน (2546 : 231-232) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการบริหารงานงบประมาณไว้ว่า การจัดการดำเนินการใช้เงินงบประมาณที่ได้รับให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และ

เป้าหมายที่ตั้งไว้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ถูกต้องตามระเบียบ ทันท่วงทีเหตุการณ์ โดยทั่วไปถือหลักการดังนี้

1. ตรงตามวัตถุประสงค์เพื่อตัวเด็กเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน
2. ตรงตามเงื่อนไขและหลักเกณฑ์ที่กำหนด
3. ใช้เงินงบประมาณได้ตามกำหนดเวลาในแต่ละงาน/โครงการ
4. ใช้งบประมาณได้ถูกต้องตามระเบียบ

เทศ แก้วกสิกรรม (2539 : 7-16) ได้กล่าวถึงความสำคัญของงบประมาณไว้ว่า ในการดำเนินงานขององค์กรหรือหน่วยงานใด ๆ ก็ตามย่อมต้องประกอบด้วยปัจจัยในการบริหาร 4 ประการ ได้แก่ คน (Man) เงิน (Money) วัสดุ (Material) และการจัดการ (Management) การเงินและงบประมาณนั้นเป็นเรื่องที่สัมพันธ์กันอย่างมาก งบประมาณจะเป็นตัวกำหนดวงเงินในการใช้จ่าย เพื่อดำเนินการตามโครงการด้านต่าง ๆ ขององค์กรหรือหน่วยงานนั้น ๆ

เสนห์ เหล่าเสนา (2544:48) ได้กล่าวถึงความสำคัญของงบประมาณไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือในการบริหารประเทศ ทุกงานที่รัฐบาลประสงค์ดำเนินการจะจัดไว้ในงบประมาณ โดยให้มีการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกันตามแผนงานที่วางไว้ เพื่อป้องกันการรั่วไหลและการปฏิบัติงานที่ไม่จำเป็นของหน่วยงานลดลง
2. เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ การใช้จ่ายของรัฐบาล หากใช้จ่ายให้ดีและถูกต้องจะสามารถพัฒนาสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนและเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างมหาศาล
3. เป็นเครื่องมือในการจัดสรรทรัพยากรที่มีอย่างจำกัดให้มีประสิทธิภาพเพื่อที่จะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในเวลาที่เร็วที่สุดและใช้ทรัพยากรน้อยที่สุด
4. เป็นเครื่องมือในการกระจายรายได้ประชาชนที่เป็นธรรม โดยรัฐบาลจะจัดสรรเงินงบประมาณไปสู่จุดที่ช่วยยกฐานะของประชาชนที่ยากจนให้มีรายได้สูงขึ้น
5. เป็นเครื่องมือในการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและการเงินการคลังของประเทศ โดยรัฐบาลจัดสรรเงินงบประมาณให้สอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจ
6. เป็นเครื่องมือประชาสัมพันธ์งานและผลงานที่รัฐบาลจะดำเนินการให้แก่ประชาชนและประเทศชาติ เนื่องจากงบประมาณเป็นที่รวมทั้งหมดของงานและแผนงานที่รัฐบาลจะดำเนินการในแต่ละปี

สรุปได้ว่า ในส่วนการบริหารงบประมาณของโรงเรียน มุ่งเน้นความเป็นอิสระในการบริหารจัดการให้มีความคล่องตัว โปร่งใส ตรวจสอบได้ ยึดหลักการบริหารมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์และบริหารงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงาน โดยการระดมทรัพยากรจากหน่วยงาน องค์กร ชุมชน และผู้ปกครองนักเรียนมาช่วยสนับสนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียน ส่งผลให้เกิดคุณภาพที่ดีขึ้นต่อผู้เรียน

3.3 ขอบข่ายของงานงบประมาณ

สถานศึกษาสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาทุกแห่ง ถือเป็นหน่วยงานย่อยทางการศึกษาที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับงานวิชาการ หรือการจัดการเรียนการสอน และต้องบริหารงานสนับสนุนอื่นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาด้วย ซึ่งการดำเนินงานเกี่ยวกับการบริหารการเงินของสถานศึกษาก็เป็นงานหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการสนับสนุนงานวิชาการให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งขอบข่ายของงานงบประมาณได้มีนักศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

เอกชัย กี่สุขพันธ์ (2527 : 180) กล่าวว่า ขอบเขตของงานการเงินของโรงเรียนเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับ

1. การวางแผนการเงิน
2. การใช้จ่ายเงิน
3. การควบคุมการเงิน
4. การประเมินผลการใช้จ่ายเงิน
5. การวางแผนปฏิบัติการ

กิตติมา ปรีดีดิลก (2542 : 32) กล่าวถึงขอบข่ายงานบริหารงบประมาณว่า ประกอบด้วย

- 1.การวางแผนการเงินของโรงเรียน เป็นการคาดการณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับการใช้จ่ายเงินของโรงเรียน ซึ่งผู้บริหารต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อรายได้มาหรือการจ่ายเงินของโรงเรียน
- 2.การจัดการเกี่ยวกับทรัพย์สินของโรงเรียน โดยส่วนรวม เช่น ที่ดิน สิ่งก่อสร้างและวัสดุครุภัณฑ์ของโรงเรียน
- 3.การควบคุมการดำเนินงานทางการเงิน เพื่อให้มีประสิทธิภาพ เป็นไปตามมาตรฐานและเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย ระบบบัญชีและวิธีการต่าง ๆ ในการตรวจสอบเงินและทรัพย์สินของโรงเรียน
- 4.การจัดการเกี่ยวกับการรับและจ่ายเงินของโรงเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ทางเศรษฐศาสตร์ หลักการทางการบริหารและการคลังทั่วไป

สรุปได้ว่า ขอบข่ายภารกิจการบริหารงานงบประมาณ

1. การบริหารการเงิน – การบัญชี
2. การบริหารการพัสดุ
3. การจัดระบบงานสารบรรณและการสื่อสาร
4. การวางแผนปฏิบัติการ
5. การจัดระบบสารสนเทศ
6. การจัดระบบควบคุมภายใน

7. การจัดระบบประกันคุณภาพการศึกษา
8. การประชาสัมพันธ์

4.การบริหารงานทั่วไป

4.1 ความหมายของงานบริหารทั่วไป

การบริหารทั่วไปเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดระบบบริหารองค์กร ให้บริการบริหารงานอื่นๆ บรรลุผลตามมาตรฐาน คุณภาพและเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยมีบทบาทหลักในการประสานส่งเสริมสนับสนุนและอำนวยความสะดวกต่างๆ ในการบริหาร การศึกษาทุกระดับแบบมุ่งพัฒนาสถานศึกษาให้ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ส่งเสริม ในการบริหารและจัดการศึกษาของสถานศึกษา ตามหลักการบริหารงานที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ของ งานเป็นหลัก โดยเน้นความโปร่งใส ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ ตลอดจนการมีส่วนร่วมของ บุคคล ชุมชนและองค์กรที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การจัดการศึกษามีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

4.2 ความสำคัญและความจำเป็นของการบริหารงานทั่วไป

นักวิชาการ ได้กล่าวถึงความสำคัญของการบริหารงานทั่วไปไว้ดังนี้

ภิญโญ สาร (2539 : 193-195) กล่าวว่า การบริหารงานทั่วไปของโรงเรียนมี ความสำคัญที่จะต้องคำนึงถึงเป้าหมาย และความต้องการของสังคมอยู่เสมอ การจัดระบบ การบริหารงานทั่วไปของโรงเรียนในปัจจุบันนี้ไม่ว่าจะเป็นระดับชาติ ระดับท้องถิ่น หรือระดับ โรงเรียน มีหลักการทั่วไปที่ควรยึดเป็นมโนทัศน์ 10 ประการ

1. ครูต้องมีโอกาสรู้จักเด็กที่คนสอนอย่างทั่วถึงทุกคนและครูต้องทราบ ความจำเป็นความต้องการ ปัญหา ข้อจำกัด และความสามารถเฉพาะคนของเด็กแต่ละคนที่ครูสอน ด้วย
2. การจัดการศึกษาไม่ว่าจะเป็นระดับชาติ ระดับท้องถิ่น หรือระดับ โรงเรียนจะต้องยึดหลักการว่าเด็กทุกคนจะมีโอกาสเท่าเทียมกันที่จะเข้าโรงเรียนได้ และมีโอกาส เท่าเทียมกันที่จะเรียน
3. การจัดโรงเรียนต้องให้เหมาะสมกับปรัชญา วัตถุประสงค์ และ เป้าหมายของการศึกษา
4. การจัดโรงเรียนต้องยึดหลักการว่า จะทำให้เด็กทุกคนในโรงเรียนอยู่ ในโรงเรียนได้ด้วยความอุ้มใจเหมือนอยู่กับบ้านของตนเอง
5. การจัดโรงเรียนจะต้องเปิด โอกาสให้เด็กได้ดำเนินชีวิตแบบ ประชาธิปไตยและควรมีการฝึกอบรมให้มีความรู้สึกนึกคิด และความนิยมในวิถีทางของ ประชาธิปไตย

6. การจัดโรงเรียน ให้โอกาสเด็กได้ใช้ความรู้ที่เรียนมาทุกวิชา

ผสมผสานกัน

7. การบริหารโรงเรียน ยึดหลักการสำคัญอย่างหนึ่ง คือ ให้ครูระลึกอยู่เสมอว่า ครูมีหน้าที่ส่งเสริมและช่วยเหลือให้เด็กทุกคน ได้พัฒนาเติบโตในทุกๆ ด้าน พร้อมๆ กัน

8. การจัดโรงเรียนต้องเปิด โอกาสให้มีความคล่องตัว เพื่อเปลี่ยนแปลงปรับปรุงแก้ไขได้เสมอ

9. การจัดเด็กเข้าชั้นเรียนหรือการแบ่งหมู่ แบ่งกลุ่มนักเรียนต้องเคารพคตินิยมของไทยที่ว่าเด็กมีความสำคัญทัดเทียมกัน มีฐานะเป็นพลเมืองด้วยกัน

10. โรงเรียนควรเปิดโอกาสให้ครูได้ใช้ความรู้ความสามารถที่มีอยู่ทั้งหมดเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพจริง

กรมวิชาการ (2540 : 4-21) ได้กำหนดมาตรฐานและตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานทั่วไปของโรงเรียนร่วมกับชุมชนในมาตรฐานที่ 5 (ด้านปัจจัยนำเข้า) ผู้ปกครอง ชุมชน ในการสนับสนุนร่วมมือจัดการศึกษา พัฒนาการศึกษาและพัฒนาสถานศึกษา ในตัวบ่งชี้ ข้อ (1) ว่ามีองค์กรต่างๆ ระหว่างผู้ปกครอง ชุมชน และ โรงเรียนที่ช่วยกันสนับสนุนสถานศึกษา (2) มีกิจกรรมร่วมกันระหว่างผู้ปกครองชุมชนและสถานศึกษา และ (3) มีการให้บริการและเปลี่ยนกันระหว่างผู้ปกครอง ชุมชน และสถานศึกษา

สรุปได้ว่า การบริหารงานทั่วไปของโรงเรียนมีความสำคัญที่จะต้องคำนึงเป้าหมายและความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนหรือชุมชนอยู่เสมอ เพราะโรงเรียนเป็นศูนย์รวมวิชาการต่างๆ โรงเรียนต้องให้ผู้ปกครองนักเรียน และชุมชนมีความเข้าใจ มีความรู้สึกที่ดีต่อโรงเรียน และยอมรับว่าโรงเรียนเป็นของชุมชน ประชาชนในชุมชนจะต้องร่วมมือกันพัฒนาโรงเรียนและชุมชน ให้มีความเจริญก้าวหน้า

4.3 ขอบข่ายของการบริหารงานทั่วไป

ปรีชา กัมภีร์ปกรณ (2535 : 157) กล่าวว่าการบริหารทั่วไปจะต้องประกอบด้วย องค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ คือ คน (Man) เงิน (Money) วัสดุ (Material) และการจัดการ (Management) เป็นการบริหารเพื่อให้เกิดบริการที่ดีแก่ผู้เข้ารับบริการ คือ นักเรียน ผู้ปกครอง และชุมชน ผลจากการบริหารคือ ผู้รับบริการมีความรู้ความสามารถและทักษะตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

พิศสมัย ถิระแก้ว (ม.ป.ป : หน้า 144) กล่าวว่าขอบข่ายของการบริหารทั่วไป จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. การวางแผน (Planning) ในการจัดการสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้น ผู้รับผิดชอบต้องมีการวางแผนงานที่จะดำเนินการเพื่อให้ได้ชิ้นงานคุณภาพที่กำหนดไว้ วางแผนการใช้เวลาและสิ่งอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้งานนั้นสำเร็จได้เป็นอย่างดี

2. การจัดรูปงาน (Organizing) การจัดรูปงานเป็นเรื่องของบุคคลที่รับผิดชอบงานในต่างๆ ที่ได้รับมอบหมายให้ไปดำเนินการและแต่ละส่วนนั้นมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์ใน ส่วนใดบ้าง และสัมพันธ์กันอย่างไร

3. การเร่งรัดการดำเนินงาน (Actuating) ขั้นตอนนี้เป็นการกระตุ้น เร่งรัดและให้การสนับสนุนการดำเนินงานในจังหวะและโอกาสที่เหมาะสม ในการจัดการนั้นผู้บริหารหรือ ผู้จัดการต้องระมัดระวังไม่ให้เป็นการก้าวก้าวการดำเนินงานของผู้ที่รับผิดชอบในแต่ละส่วน

4. การควบคุม (Controlling) ขั้นตอนนี้เป็นการควบคุมการดำเนินงานของผู้รับผิดชอบดำเนินการได้เองเป็นส่วนใหญ่

สรุปได้ว่า การบริหารงานทั่วไปเป็นหัวใจหลักของการบริหารสถานศึกษาหรือ อาจกล่าวได้ว่า การบริหารงานทั่วไปเป็นหัวใจของการบริหาร โรงเรียน เพราะเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสถานศึกษาและการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาควบคู่กัน ผู้บริหารและครูเป็นบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด ในการที่จะหาแนวทางหรือวิธีการที่จะพัฒนาสถานศึกษาให้เจริญก้าวหน้าและมีประสิทธิภาพอยู่เสมอ

5. การปฏิรูปการเรียนรู้

5.1 ความหมายและความสำคัญของการปฏิรูปการเรียนรู้

ครูถือว่าเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการปฏิรูปการเรียนรู้ ครูต้องปรับวิธีเรียนเปลี่ยนวิธีสอนจากเดิมที่สอนหนังสือ ต้องเปลี่ยนเป็นการสอนคน เพราะปัจจุบันนี้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองจากสื่อต่างๆ ทั้งทางวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หนังสือตำราเรียน และรวมทั้งความรู้ทางอินเทอร์เน็ต นักเรียนเขาพัฒนาตนเองแต่ครูบางส่วนยังไม่ได้ปรับเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนรู้

5.2 ความสำคัญของการปฏิรูปการเรียนรู้

การปฏิรูปการเรียนรู้ ได้มีผู้เสนอแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการปฏิรูปการเรียนรู้ไว้

ดังนี้

ตีปพนนท์ เกตุทัต (2545 : 18-19) กล่าวถึงหัวใจของการปฏิรูปการศึกษา คือ

1. ด้านบุคคล ซึ่งทุกคนมีสิทธิและโอกาสที่มีคุณภาพเสมอกันตลอดชีวิต
2. ด้านรูปแบบกระบวนการเรียนรู้ต้องยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้รู้วิธีการเรียนรู้

ที่ถูกต้องเหมาะสม

3. ด้านทรัพยากร การจัดการศึกษาต้องกว้างขวางทั่วถึงและเป็นธรรมชาติ

เกษม วัฒนชัย (2545 : 18-20) กล่าวว่า การเรียนรู้คือหัวใจของการปฏิรูป

มุ่งเน้นกระบวนการปลูกฝัง ถ่ายทอด ฝึกอบรม ให้เกิดความรู้ เจตคติ ความเข้าใจ ความเชื่อ ศรัทธา ระบบคุณค่า ระบบคุณธรรม การควบคุมและการดูแลตนเอง ทักษะและการทำงานให้แก่

ผู้เรียน เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในความรู้สึกรู้สึกคิดและพฤติกรรมของผู้เรียน ตามวัตถุประสงค์ การเรียนรู้ ต้องยึดหลักว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง มุ่งเสริมสร้างแหล่งเรียนรู้ เพื่อให้เกิดสังคมแห่งการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้ได้อย่างเท่าเทียมและทั่วถึง

5.3 ขอบข่ายของการปฏิรูปการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2554) ได้เสนอแนวคิด

ในการปฏิรูปการเรียนรู้ มีขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นวางแผน P (Plan)** คือ การร่วมมือศึกษาหลักสูตรและมาตรฐาน การเรียนรู้ร่วมกำหนดแผนการสอนและร่วมวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้
2. **ขั้นเรียนรู้ D (Do)** คือ สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง มีส่วนร่วมใน กระบวนการเรียนรู้ และเรียนรู้กระบวนการเรียนรู้ควบคู่กับผลงานและข้อความรู้ และทำการวิจัย เพื่อการเรียนรู้
3. **ขั้นตรวจสอบ C (Check)** ประเมินผลการเรียนรู้ บันทึกผล การเรียนรู้ และสรุปผลการเรียนรู้
4. **ขั้นปรับปรุงพัฒนา A (Act)** นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน

สรุปได้ว่า การปฏิรูปการเรียนการสอน คือ พลังที่จะ ขับเคลื่อนประเทศไทย ไปสู่อนาคตอย่างรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง แต่การปฏิรูปการเรียน การสอนไม่ใช่วิชาพิเศษขนานใหม่ที่จะลอกเลียนสูตรสำเร็จเสมอไป ถือเป็นปฏิบัติเหมือนกันทั่วประเทศ แก่นแท้ของการปฏิรูปการเรียนการสอน คือ ความตระหนักในศักยภาพของทุกคนที่จะเรียนรู้อย่าง ต่อเนื่อง หลากหลาย สนุกสนาน ท้าทายและมั่นใจ

ความหมายของวิทยานิพนธ์

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ มีนักวิชาการหลายท่านให้ความหมายไว้ดังนี้ อุดุลย์ วิริยเวชกุล (2541 : 93) ให้ความหมายไว้ว่า วิทยานิพนธ์หมายถึง บทนิพนธ์ที่ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเรียบเรียงจากกรยกเอาหัวข้อเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ได้รับอนุมัติให้ทำ การวิจัย จนกระทั่งได้ผลครบถ้วนตามกระบวนการ แล้วนำมาพรรณนาและวิเคราะห์อย่างเป็น ระบบ จนสำเร็จสิ้นสมบูรณ์ตามข้อกำหนด เพื่อขออนุมัติรับปริญญาในระดับมหาบัณฑิตหรือคุณฎี บัณฑิต

บุญชม ศรีสะอาด (2543 : 47) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นการศึกษาค้นคว้าของนิสิต นักศึกษาเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับมหาบัณฑิต หรือคุณฎีบัณฑิตหรือทั้งสองระดับ โดยทั่วไปจะอยู่ภายใต้การดูแลให้คำปรึกษาของอาจารย์ผู้ควบคุมหรืออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ศรีสุดา ประหอม (2545 : 13) ได้ให้ความหมายของวิทยานิพนธ์ไว้ว่า งานศึกษาหรือค้นคว้า หรืองานวิจัยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิตและหลักสูตรปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตในมหาวิทยาลัยภายใต้การควบคุมของอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ

โดยสรุปวิทยานิพนธ์ หมายถึง รายงานหรือการเสนอผลการศึกษาของการวิจัย อันเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาและสิทธิในการรับปริญญาบัตรตามที่สถานศึกษานั้นๆ กำหนด ทั้งนี้ เพื่อรับปริญญาบัตรจากสถานศึกษาแห่งนั้น

ความสำคัญของวิทยานิพนธ์

วิทยานิพนธ์ (Thesis or Dissertation) เป็นการศึกษาค้นคว้าของนิสิต นักศึกษา เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับมหาบัณฑิตหรือคุณวุฒิบัณฑิตหรือทั้งสองระดับ โดยทั่วไปจะอยู่ในรูปของงานวิจัย ซึ่งจะมีอาจารย์ผู้ควบคุมหรืออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ นิสิต นักศึกษา จะเลือกศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่ตนเองสนใจ เรื่องที่มีความสำคัญ ตามนโยบายของสถาบัน คณะ และภาควิชา ที่รับผิดชอบผลิตบัณฑิต และตามความเชี่ยวชาญของอาจารย์ที่ควบคุมวิทยานิพนธ์ ในการศึกษาในระดับปริญญาเอกจะขาดวิทยานิพนธ์ไม่ได้ หลักสูตรระดับปริญญาโท แผน ก แบบ ก (1) ไม่มีการเรียนเป็นรายวิชา แต่จะมีการทำวิทยานิพนธ์อย่างเดียวไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิต แบบ ก (2) ทำวิทยานิพนธ์ซึ่งมีค่าเทียบได้ไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต และศึกษารายวิชาอื่นอีกไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต ระดับปริญญาเอก แบบ 1 (3) ทำวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 48 หน่วยกิต (บัณฑิตวิทยาลัย, 2551 : 11)

ปัจจุบันงานวิจัยทางการศึกษา ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยของนิสิต นักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา (มหาบัณฑิตและคุณวุฒิบัณฑิต) งานวิจัยเหล่านี้นับเป็นจุดเริ่มต้นอันสำคัญในการสร้างนักวิจัยระดับประเทศ ขณะเดียวกันงานวิจัยที่ผลิตออกมาก็ได้มีการนำไปใช้เป็นเอกสารอ้างอิงอย่างกว้างขวาง การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หรือระดับบัณฑิตวิทยาลัยนั้นมีเน้นสำคัญที่เป็นสากลร่วมกันอยู่อย่างหนึ่งก็คือ เน้นการพัฒนา นักวิชาการและนักวิชาชีพชั้นสูงให้มีความรู้ลึกซึ้ง รอบรู้ในด้านวิชาชีพที่ตนเองสนใจและรัก ทั้งนี้บัณฑิตวิทยาลัยหรือนักศึกษาในระดับบัณฑิตวิทยาลัยจะต้องเป็นผู้สามารถสร้างสรรค์ บุกเบิกแสวงหาความรู้ใหม่ได้อย่างอิสระ เป็นการจรรโลงพัฒนาความก้าวหน้าทางวิชาการอย่างต่อเนื่องและตลอดไป (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 8)

ประเภทของการวิจัย

ประเภทของการวิจัยหมายถึง ลักษณะของงานวิจัยที่แบ่งตามเกณฑ์ (วัลลภ ลำพวย, 2547 : 9) ดังต่อไปนี้

1. แบ่งตามระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

1.1 การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ หมายถึง การวิจัยที่ใช้ระเบียบวิธีทางวิทยาศาสตร์ในการศึกษาหาข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ เพื่อสืบสาวราวเรื่องถึงประวัติความเป็นมาเชิงวิชาการในสาขาวิชาการต่าง ๆ ทำความเข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นและหาความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ในอดีต ปัจจุบันเพื่อใช้ทำนายเหตุการณ์ในอนาคต

1.2 การวิจัยเชิงบรรยาย หมายถึง การวิจัยที่ใช้ระเบียบวิธีการบรรยายปรากฏการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าคืออะไรและมีลักษณะอย่างไร ซึ่งมุ่งศึกษาหาข้อเท็จจริงและสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ขณะนั้น รวมทั้งศึกษาหาความสัมพันธ์ของการปฏิบัติ แนวคิดหรือเจตคติโดยเน้นถึงเรื่องราวในปัจจุบันเป็นสำคัญ

1.3 การวิจัยเชิงทดลอง หมายถึง การศึกษาหาข้อเท็จจริงด้วยการทดลองภายใต้การควบคุมตัวแปรที่เกี่ยวข้องอย่างมีระเบียบแบบแผนและมีวัตถุประสงค์ที่แน่นอนและสามารถกระทำซ้ำเพื่อพิสูจน์หรือทดสอบผลอีกได้

2. แบ่งตามประโยชน์ที่ได้รับ

2.1 การวิจัยพื้นฐาน หมายถึง การวิจัยที่มุ่งแสวงหาข้อเท็จจริงหรือเพิ่มพูนความรู้ในศาสตร์นั้น โดยเฉพาะการสร้างหรือทดสอบทฤษฎี โดยไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่จะเอาผลการวิจัยที่ค้นพบมาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน หรือแก้ปัญหาโดยทันที

2.2 การวิจัยประยุกต์ หมายถึง การวิจัยที่มุ่งเน้นการนำผลการวิจัยหรือข้อค้นพบไปประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติได้ทันที จะโดยแก้ปัญหาที่เป็นอยู่ หรือปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงที่เห็นกันอยู่โดยทั่วไป

2.3 การวิจัยปฏิบัติการ มีความมุ่งหมายที่เน้นการนำผลการวิจัยไปใช้ทันทีไม่เกี่ยวกับการพัฒนาทฤษฎี หรือการนำผลไปใช้โดยทั่วไป มีการเน้นการแก้ปัญหาในสถานะที่เกิดขึ้นจริง แบบปัจจุบันทันด่วน วัตถุประสงค์ของการวิจัยปฏิบัติการก็เพื่อปรับปรุงวิธีการในภาคปฏิบัติและนำผลไปใช้ได้ทันที

3. แบ่งตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

3.1 การวิจัยเชิงพรรณนา เป็นการวิจัยที่มุ่งอธิบายลักษณะของบุคคล กลุ่มคนหรือสภาพการณ์ต่างๆ อาจเป็นการวิจัยที่ศึกษาความถี่ซึ่งสิ่งหนึ่งบังเกิดขึ้น หรือสัมพันธ์กับอีกสิ่งหนึ่ง

3.2 การวิจัยแบบจำแนก มุ่งจำแนกกลุ่มคน หรือสิ่งของออกเป็นหมวดหมู่ที่จัดไว้ตามประเภท หรือลักษณะที่กำหนด

3.3 การวิจัยแบบวัดผล หรือประมาณค่า การวิจัยแบบวัดผลมุ่งที่จะกำหนดขนาดของปรากฏการณ์ในมิติใดมิติหนึ่ง หรือมากกว่า เช่น น้ำหนัก ความสูง ความเร็ว สติปัญญา จำนวนสมาชิก หรืออย่างอื่น ทั้งนี้อาจจำแนกไว้เป็นหมวดหมู่หรือค่าเฉลี่ย

3.4 การวิจัยแบบเปรียบเทียบ เป็นการวิจัยที่เปรียบเทียบตัวแปร หรือปรากฏการณ์

ต่างๆ 2 อย่าง หรือมากกว่าขึ้นไป การวิจัยแบบเปรียบเทียบนี้ มักเป็นการวิจัยแบบสมมติฐาน

3.5 การวิจัยแบบสัมพันธ์ แยกได้ 2 ลักษณะ

3.5.1 การหาความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ ตัวอย่างเช่น คะแนน การทดสอบเขาวัวปัญญา จะสัมพันธ์กับความสำเร็จของการเรียนต่อไปในอนาคตหรือไม่ การขึ้นลงของสถานะเศรษฐกิจ จะผันแปรไปตามความขึ้นลงของตลาดหุ้นหรือไม่

3.5.2 การหาสาเหตุและผล ตัวอย่างเช่น การสูบบุหรี่เป็นสาเหตุของการเป็นมะเร็งปอดหรือไม่ ตลาดหุ้นเป็นสาเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของสถานะเศรษฐกิจหรือไม่

3.6 การวิจัยแบบจัดระบบ การวิจัยแบบจัดระบบเป็น การวิจัยเพื่ออธิบาย แต่เน้นการจัดระบบมากกว่า เช่น การศึกษาระบบโครงสร้างของกลุ่ม การศึกษาระบบโครงสร้างทางเศรษฐกิจ

4. แบ่งตามวิธีการศึกษา ดังนี้

4.1 การวิจัยเชิงปริมาณ เป็นการวิจัยที่เน้นการใช้ข้อมูลที่เป็นตัวเลขเป็นหลักฐาน ยืนยันความถูกต้องของสิ่งที่ค้นพบ ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการทางสถิติเข้ามาช่วย

4.2 การวิจัยเชิงคุณลักษณะ เป็นการวิจัยที่ค้นหาความรู้ความจริงโดยอาศัยข้อมูลเชิงคุณลักษณะ การเก็บรวบรวมข้อมูลต้องการให้ได้สภาพจริงตามธรรมชาติ ตามปกติ ใช้การสังเกต จดบันทึก โลกทัศน์ วิพากษ์วิจารณ์

5. แบ่งตามชนิดของข้อมูล ดังนี้

5.1 การวิจัยเชิงประจักษ์ เป็นการวิจัยที่ค้นหาความรู้จริง โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งปฐมภูมิ ในสภาพปัจจุบัน และมักใช้วิธีการทางสถิติเข้ามาช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.2 การวิจัยเชิงวิพากษ์วิจารณ์หรือเชิงไม่ประจักษ์ เป็นการวิจัยที่ค้นหาความรู้ ความจริง โดยอาศัยข้อมูลที่มีอยู่แล้วในเอกสาร หนังสือ ตำรา ฯลฯ มักใช้การวิพากษ์วิจารณ์แทนการใช้วิธีการทางสถิติ

6. แบ่งตามเวลา ดังนี้

6.1 การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ เป็นการวิจัยเพื่อค้นหาความจริงในอดีตที่ผ่านมา

6.2 การวิจัยเชิงปัจจุบัน เป็นการวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องราวในปัจจุบัน ผลที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

6.3 การวิจัยเชิงอนาคต เป็นการวิจัยเพื่อวางแผนหรือคาดคะเนอนาคต เช่น การวิจัยในโครงการอวกาศ เป็นต้น

7. แบ่งตามการควบคุมตัวแปร ดังนี้

7.1 การวิจัยเชิงทดลอง เป็นการวิจัยเพื่อพิสูจน์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ โดยมี การจัดสถานการณ์ทดลองและการควบคุมตัวแปรต่าง ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องแล้ววัดผลตัวแปรตามออกมา

7.2 การวิจัยเชิงทดลอง เป็นการวิจัยที่สามารถควบคุมตัวแปรอิสระที่ไม่ต้องการได้

7.3 การวิจัยเชิงธรรมชาติ เป็นการวิจัยที่ค้นหาความจริงของสภาพการณ์ การสังเกตการณ์เป็นสำคัญและสรุปผลโดยอาศัยการวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมิน อนุมานและอุปมาน

สรุปได้ว่า ประเภทของการวิจัยประกอบด้วย การวิจัยแบ่งตามระเบียบวิธีวิจัย แบ่งตามประโยชน์ที่ได้รับ แบ่งตามวัตถุประสงค์ แบ่งตามวิธีการศึกษา แบ่งตามเวลา ผู้วิจัยจะทำการวิจัยได้นั้นขึ้นอยู่กับทางเลือกเกณฑ์ในการวิจัย

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ประวัติและความเป็นมามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

วันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2547 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงลงพระปรมาภิไธย พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏพ.ศ. 2547 และประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน พ.ศ. 2547 ส่งผลให้สถาบันราชภัฏทุกแห่งในประเทศไทยทั้งหมด 41 จังหวัด

ได้รับการยกฐานะและปรับเปลี่ยนสถานภาพเป็น “มหาวิทยาลัยราชภัฏ” ตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2547 เป็นต้นมา

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ชื่อเต็ม

ครุศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา)

ชื่อภาษาอังกฤษ

Master of Education Program in Educational Administration

ชื่อย่อ

ค.ม. (การบริหารการศึกษา)

M.Ed. (Educational Administration)

จากข้อมูลในเอกสารคู่มือการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ (มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. 2548) ได้เขียนถึงหลักสูตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

ปรัชญาของหลักสูตร

ผลิตและพัฒนาผู้บริหารการศึกษาที่ทำหน้าที่เป็นผู้บริหารสถานศึกษาและ ผู้สนับสนุนการศึกษา ให้มีความรู้กว้าง รู้ลึก เรียนรู้ทฤษฎีควบคู่การปฏิบัติ มีคุณธรรม จริยธรรม และสามารถสร้างองค์ความรู้ แสวงหาความรู้ และประยุกต์ใช้ความรู้และประสบการณ์ในการจัด

การศึกษาและพัฒนาท้องถิ่นให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศและการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีและสังคมโลก

หลักการพื้นฐานของหลักสูตร

เป็นหลักสูตรที่เตรียมและพัฒนาผู้บริหารหน่วยงานทางการศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษาและผู้สนับสนุนการศึกษาทั้งในด้านความรู้ความสามารถ วิสัยทัศน์ บุคลิกภาพและทักษะการบริหาร โดยเฉพาะในการจัดการศึกษาระดับท้องถิ่น ลักษณะที่พึงประสงค์ของมหาบัณฑิตซึ่งเป็นผลผลิตของหลักสูตร คือความแรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ

เพื่อให้มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรนี้มีสมรรถภาพและลักษณะตามที่กำหนด หลักสูตรนี้ได้กำหนดรายวิชาต่าง ๆ ออกเป็น 4 หมวด คือ หมวดวิชาสัมพันธ์ หมวดวิชาเฉพาะด้าน วิทยานิพนธ์และวิชาเสริมพื้นฐาน นอกจากนี้ในการจัดการเรียนการสอน ยังได้จัดให้มีการฝึกหัด การเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและใช้ผลการวิจัยเป็นฐานในการเรียนรู้ สำหรับการวัดและประเมินผลการเรียน เป็นไปตามข้อบังคับของสถาบันว่าด้วยการจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษาและยังจัดให้มีการกำหนดสัดส่วนการเก็บคะแนนกลางภาคและปลายภาค เพื่อให้การวัดและประเมินผลเป็นไปอย่างมีคุณภาพและได้มาตรฐาน

วัตถุประสงค์เฉพาะของหลักสูตร

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา ได้กำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้ เพื่อให้มหาบัณฑิตเป็นผู้มีความรู้ความสามารถที่ลึกและกว้าง มีคุณธรรม จริยธรรม มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เข้ารับการศึกษาให้เป็นผู้มีความรอบรู้สามารถนำหลักการและทฤษฎีทางการบริหารการศึกษาไปปฏิบัติให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและเทคโนโลยี เพื่อให้ผู้เข้ารับการศึกษาสามารถนำหลักการและระเบียบวิธีวิจัยทางการศึกษาไปใช้ในการพัฒนาการศึกษาและงานด้านต่าง ๆ และเพื่อพัฒนาและส่งเสริมวิทยฐานะของนักบริหารการศึกษาให้สูงขึ้น

ระบบการศึกษาตามหลักสูตร

ใช้การศึกษาระบบทวิภาค โดยหนึ่งปีการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ภาคเรียน ในแต่ละภาคเรียนมีระยะเวลาการศึกษาไม่น้อยกว่า 16 สัปดาห์หรือเทียบเท่า และอาจจะจัดให้มีการศึกษาภาคฤดูร้อนได้ตามความเหมาะสม

ระยะเวลาการศึกษาตลอดหลักสูตร

ใช้เวลาในการศึกษาไม่น้อยกว่า 2 ปีการศึกษาและไม่เกิน 5 ปีการศึกษา

โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา จัดแบ่งหลักสูตรออกเป็น 2 แผน คือ แผน ก (2) และ แผน ข จำนวนหน่วยกิต ตลอดหลักสูตรในแต่ละแผนไม่น้อยกว่า 45 หน่วยกิต โดยมีโครงสร้างหลักสูตร ดังนี้

แผน ก (2)

1. หมวดวิชาสัมพันธ์	9	หน่วยกิต
2. หมวดวิชาเฉพาะด้าน	24	หน่วยกิต
2.1 วิชาบังคับ	15	หน่วยกิต
2.2 วิชาเลือกไม่น้อยกว่า	9	หน่วยกิต
3. วิทยานิพนธ์	12	หน่วยกิต
4. วิชาเสริม ไม่นับหน่วยกิต		

แผน ข

1. หมวดวิชาสัมพันธ์	9	หน่วยกิต
2. หมวดวิชาเฉพาะด้าน	30	หน่วยกิต
2.1 วิชาบังคับ	15	หน่วยกิต
2.2 วิชาเลือกไม่น้อยกว่า	15	หน่วยกิต
3. ภาคนิพนธ์	6	หน่วยกิต
4. วิชาเสริม ไม่นับหน่วยกิต		

การจัดการเรียนการสอน

หมวดวิชาสัมพันธ์ ทั้งแผน ก (2) และ แผน ข ให้เรียน 9 หน่วยกิต ตามรายวิชาต่อไปนี้

1045204	วิทยาการวิจัย
1036703	การจัดการนวัตกรรมและสารสนเทศ
1515702	บริบทและแนวโน้มทางการศึกษา

หมวดวิชาเฉพาะด้าน ทั้งแผน ก (2) และ แผน ข ให้เรียนรายวิชาบังคับ 15 หน่วยกิต ตามรายวิชาต่อไปนี้

2.1 วิชาบังคับ (15 หน่วยกิต)

1065103	นโยบายและการวางแผนพัฒนาการศึกษาท้องถิ่น
1065113	หลักทฤษฎีและปฏิบัติการบริหารการศึกษา
1065114	ความเป็นนักบริหารมืออาชีพ
1065212	ผู้นำทางวิชาการและการพัฒนาหลักสูตร
1065213	การบริหารทรัพยากรทางการศึกษา

สำหรับรายวิชาเลือกของแผน ก(2) ให้เลือกเรียนจากรายวิชาเลือกในหลักสูตรไม่น้อยกว่า 9 หน่วยกิต และแผน ข ให้เลือกเรียนจากรายวิชาเลือกในหลักสูตรไม่น้อยกว่า 15 หน่วยกิต

วิทยานิพนธ์และภาคนิพนธ์

1066902	ภาคนิพนธ์	9	หน่วยกิต
1066903	วิทยานิพนธ์	12	หน่วยกิต

รายวิชาเสริม ทั้งแผน ก (2) และ แผน ข อาจจะเรียนรายวิชาต่อไปนี้ โดยไม่นับ

หน่วยกิต

1555101 ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาบัณฑิต

1065113 คอมพิวเตอร์สำหรับนักศึกษาบัณฑิต

นอกจากนี้ยังมีรายวิชาสำหรับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาการศึกษามาก่อน อาจต้องเรียนรายวิชาต่อไปนี้ โดยไม่นับหน่วยกิต

1014101 หลักการศึกษาและการเรียนรู้

1035101 นวัตกรรมและการประเมินผลการศึกษา

จากโครงสร้างหลักสูตร จะเห็นได้ว่าจำนวนหน่วยกิตของวิทยานิพนธ์สำหรับนักศึกษาที่เลือกเรียนแผน ก (2) มีสัดส่วนประมาณ 1 ใน 4 ของจำนวนหน่วยกิตทั้งหมดซึ่งนับว่าวิทยานิพนธ์เป็นส่วนหนึ่งสำหรับการศึกษาในหลักสูตร

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ตั้งอยู่เลขที่ 439 ถนนจิระ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ เชิงศาลากลางจังหวัดบุรีรัมย์ บนเนื้อที่ 297 ไร่ 1 งาน 27 ตารางวา

ปีการศึกษา 2538 ได้มีพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏขึ้นมาใช้แทนพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู จึงได้เปลี่ยนชื่อ “วิทยาลัยครูบุรีรัมย์” เป็น “สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์” ตำแหน่งอธิการเปลี่ยนเป็น “อธิการบดี” คณะวิชาเป็นคณะ หัวหน้าคณะวิชาเป็น “คณบดี” และสามารถเปิดสอนได้ถึงระดับปริญญาเอก โดยยึดหลักปรัชญาว่า “เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น” โดยพระราชบัญญัตินี้สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ได้ขยายฐานการศึกษา โดยเปิด โปรแกรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นที่ต้องการและจำเป็นต่อการพัฒนาท้องถิ่น และได้ เปิดสอนในระดับปริญญาโทในสาขาวิชาการศึกษาศึกษาในปีการศึกษา 2541 ในปีการศึกษา 2542 ได้เปิดสอนเพิ่มอีกหนึ่งสาขา คือ สังคมศาสตร์ เพื่อการพัฒนา ปีการศึกษาต่อมาได้เปิดอีกหลายสาขา ได้แก่ สาขาหลักสูตรและการสอน สาขาบริหารธุรกิจ สาขาวิจัยและการพัฒนาท้องถิ่น และสาขารัฐประศาสนศาสตร์ในปี พ.ศ. 2547 มีพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏขึ้นมาใช้แทนพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์จึงมีฐานะเป็นนิติบุคคล

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ (อังกฤษ: Surindra Rajabhat University) เป็นสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดสุรินทร์ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ปัจจุบัน เปิดสอนระดับอนุปริญญา ปริญญาตรี ปริญญาโท และระดับปริญญาเอก โดยเป็นการจัดการศึกษาและบริการวิชาการแก่ชุมชน ในเขตจังหวัดสุรินทร์ ชัยโสธร อำนาจเจริญ ศรีสะเกษ (บางส่วน) และบุคลากรในจังหวัดและประเทศใกล้เคียงมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

พ.ศ. 2537 เปลี่ยนแปลงฐานะเป็น “สถาบันราชภัฏนครราชสีมา” สามารถเปิดสอนในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรีพ.ศ. 2541 เริ่มเปิดสอนระดับปริญญาโท สาขาการบริหารการศึกษา และ ปีต่อ ๆ มา ตั้งแต่ พ.ศ. 2542-2545 ได้เปิดสอนสาขาอื่นเพิ่มอีก 6 สาขา ได้แก่ สาขาคอมพิวเตอร์ สาขาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา สาขาระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ สาขาการส่งเสริมสุขภาพ สาขาหลักสูตรและการสอน สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา และสาขาการพัฒนาสุขภาพชุมชน 15 มิถุนายน 2547

ได้รับการยกฐานะเป็น “มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา” พ.ศ. 2548 เปิดสอนระดับปริญญาโทเพิ่มอีก 1 สาขา คือ สาขาวิทยาศาสตร์ศึกษา พ.ศ. 2549 เปิดสอนระดับปริญญาเอก สาขาภาวะผู้นำทางการบริหารการศึกษา และเปิดสอนระดับปริญญาโทเพิ่มอีก 1 สาขา ได้แก่ สาขาเทคโนโลยีการจัดการสิ่งแวดล้อม

มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ (Chaiyaphum Rajabhat University) จัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี และระดับบัณฑิตศึกษา โดยคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เพื่อจัดการหลักสูตรของมหาวิทยาลัย ปัจจุบัน

และเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน 2547 พ.ศ. 2547 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ลงพระปรมาภิไธย ในพระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 และในวันที่ 14 มิถุนายน 2547 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ได้ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา อันมีผลให้สถาบันราชภัฏชัยภูมิได้รับการยกฐานะ เป็น “มหาวิทยาลัย ราชภัฏชัยภูมิ” และมีสภาพเป็นนิติบุคคลโดยสมบูรณ์ ซึ่งสามารถพัฒนาระบบบริหารและการจัดการที่เป็นอิสระของตนเอง มีความ คล่องตัว และมีเสรีภาพทางวิชาการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย สถาบันอุดมศึกษา ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2516 เดิมมีฐานะเป็น "วิทยาลัยครูเลย" เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ได้รับการสถาปนาเมื่อวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2516 โดยใช้เงินงบประมาณ โครงการเงินยืมจากธนาคารโลก มีพื้นที่ประมาณ 323 ไร่ ตั้งอยู่บริเวณทุ่งขุมทอง ซึ่งเป็นพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเลย และร่วมกับพื้นที่ของชาวบ้าน อยู่ห่างจากจังหวัดเลยประมาณ 5 กิโลเมตร ตามเส้นทาง 201 เลข-เชียงคาน เริ่มรับนักศึกษาเมื่อ ปี พ.ศ. 2519 ชั้น ปกศ. และ ปกศ.สูง ตั้งอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดเลย

พ.ศ. 2541 ได้จัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาโดยเปิดสอนนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา ภาวปกติ และภาคพิเศษ โดยเป็นโครงการเพื่อการร่วมมือระหว่างสถาบันราชภัฏเลยกับจังหวัดเลย และเปิดรับนักศึกษาในปี พ.ศ. 2542 จัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาโดยเปิดสอนนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรไทย ศึกษา เพื่อการพัฒนา รุ่นที่ 1 และเปิดรับนักศึกษาใน โปรแกรมวิชาที่เปิดใหม่ทั้งระดับปริญญาตรี 4 ปี , ระดับปริญญาตรี 2 ปี และระดับอนุปริญญา ปี พ.ศ. 2543 จัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา โดยเปิดสอนนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการบริหารการศึกษารุ่นที่ 1 และ เปิดรับนักศึกษาใน โปรแกรมวิชาที่เปิดใหม่ทั้งระดับปริญญาตรี 4 ปี , ระดับปริญญา 2 ปี และระดับอนุปริญญา ปี พ.ศ. 2544 ได้เปิดศูนย์โครงการจัดการศึกษา เพื่อขยายโอกาสทางการศึกษาแก่ ท้องถิ่น (กศ.อท.) สำหรับจัดการศึกษาในวันเสาร์-อาทิตย์ ที่ อ.ชุมแพ จ. ขอนแก่น โดยเปิดสอน ในสาขาวิชาการศึกษา , ระดับปริญญาตรี 2 ปี , ระดับปริญญาตรี 4 ปี , และระดับปริญญา 2 ปี มีวิชา ที่เปิดใหม่ทั้งระดับปริญญาตรี 4 ปี , ระดับปริญญาตรี 2 ปี และระดับอนุปริญญา

15 มิถุนายน พ.ศ. 2547 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ลงพระปรมาภิไธยในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน 2547 เป็นต้นไป และได้เปลี่ยนชื่อจาก “ สถาบันราชภัฏเลย ” เป็น “ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย “ ชื่อภาษาอังกฤษ “ Roi Rajabhat University ”

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ตั้งอยู่ห่างจากตัวเมือง ไปทางจังหวัดอุดรธานี ระยะทาง 6 กิโลเมตร มีเนื้อที่ทั้งสิ้น 612 ไร่ เดิมเป็นที่ดินของกระทรวงกลาโหม และของกรมตำรวจ ซึ่งเคยเป็นที่ตั้งของโรงเรียนพลตำรวจ 4 จังหวัดสกลนคร แต่ได้ยุบเลิกไปพร้อมกับภาคอื่น ต่อมากระทรวงมหาดไทยได้ใช้สถานที่ก่อสร้างศาลากลางจังหวัดสกลนคร การก่อสร้างตัวอาคารได้เสร็จสิ้นเมื่อ พ.ศ. 2506 แต่ยังไม่ได้ กระทรวงมหาดไทย ได้เปลี่ยน โครงการ ไปสร้างศาลากลางจังหวัดใหม่ที่บริเวณศูนย์ราชการในปัจจุบัน จังหวัดสกลนคร กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ขอที่ดินและสิ่งก่อสร้างเพื่อตั้งเป็น โรงเรียนฝึกหัดครู ซึ่ง พลเอกจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ อดีตนายกรัฐมนตรีได้

มีบัญชาให้มอบที่ดิน และสิ่งก่อสร้างให้กระทรวงศึกษาธิการ จัดตั้งเป็น โรงเรียนฝึกหัดครู โรงเรียนฝึกหัดครูสกลนคร จึงได้ถือกำเนิดขึ้น เมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ. 2507

มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ (Kalasin Rajabhat University) ตั้งอยู่ ณ ตำบลสงเปลือย อำเภอนามน จังหวัดกาฬสินธุ์ คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติในวันที่ 20 เมษายน พ.ศ. 2540 ให้จัดตั้งสถาบันราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพิ่มขึ้นจำนวน 5 แห่ง อันได้แก่ สถาบันราชภัฏชัยภูมิ สถาบันราชภัฏร้อยเอ็ด สถาบันราชภัฏศรีสะเกษ สถาบันราชภัฏนครพนม

สถาบันราชภัฏกาฬสินธุ์ ในระยะแรกนั้น ได้ดำเนินการในรูปแบบ "โครงการจัดตั้งสถาบันราชภัฏกาฬสินธุ์" ซึ่งสามารถเปิดรับนักศึกษาระดับอนุปริญญาได้เป็นครั้งแรกเมื่อปีการศึกษา 2542 และระดับปริญญาตรี ในปีการศึกษา 2544 ต่อมา เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2544 ได้มีพระราช กฤษฎีกาจัดตั้ง "สถาบันราชภัฏกาฬสินธุ์" รวมทั้ง สถาบันราชภัฏอีก 4 แห่งข้างต้น และเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2547 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงลงพระปรมาภิไธยในร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 มีผลให้สถาบันราชภัฏกาฬสินธุ์เปลี่ยนสภาพเป็น "มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์" ดังเช่นปัจจุบัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาซึ่งจัดตั้งอยู่ที่จังหวัดอุบลราชธานี ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยจัดการการศึกษาและให้บริการแก่ประชาชนในจังหวัดอุบลราชธานี ยโสธร อำนาจเจริญและศรีสะเกษ (บางส่วน) และบุคลากรในเขตจังหวัดและประเทศใกล้เคียง โดยจัดการศึกษาในระดับอนุปริญญา ปริญญาบัณฑิต ปริญญามหาบัณฑิต และปริญญาคุณวุฒิบัณฑิต โดยมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มีพัฒนาการและการยกฐานะดังต่อไปนี้

พ.ศ. 2501 ยกฐานะขึ้นเป็น "วิทยาลัยครูอุบลราชธานี" เปิดสอนถึงระดับ ป.กศ.สูง พ.ศ. 2510 เปิดสอนหลักสูตรประโยคครูประถม (ป.ป.) พ.ศ. 2517 ได้เปิดสอนระดับปริญญาตรี ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 พ.ศ. 2527 มีการจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนชั้นในวิทยาลัยครูอุบลราชธานี ชื่อ "วิทยาลัยครูอุบลราชธานี" พ.ศ. 2534 ทำโครงการความร่วมมือกับสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เปิดสอนระดับปริญญาโท วิชาเอกพัฒนาสังคม และวิชาเอกการบริหาร ทรัพยากรมนุษย์ และ/หรือ การบริหาร โครงการและนโยบายสาธารณะ

พ.ศ. 2535 ได้รับพระราชทานนามว่า "สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี" พ.ศ. 2540 เปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพครู และหลักสูตรปริญญาโท สาขาการบริหาร

การศึกษา ในปีการศึกษา 2541 ได้เปิดสอนเพิ่มอีก 2 สาขา คือ สาขาพัฒนาหลักสูตรและการเรียน การสอน และสาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา ปีการศึกษา 2544 ได้เปิดสอนหลักสูตรปริญญาโท สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา ปีการศึกษา 2545 ได้เปิดสอนหลักสูตรปริญญาโท สาขา บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA)

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี

พระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 กำหนดให้วิทยาลัยครูอุตรธานีเป็น สถาบันอุดมศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ เปิดสอนถึงระดับปริญญาตรีและเปิดสอน นักศึกษา ระดับปริญญาตรีสาขาครุศาสตร์ หลักสูตร สภาการฝึกหัดครู พ.ศ. 2519 ทำให้เกิดคณะวิชาครุ ศาสตร์ คณะวิชาวิทยาศาสตร์ และคณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และในปี พ.ศ. 2520 วิทยาลัยครูอุตรธานีได้ร่วมกับวิทยาลัยครูอีก 7 แห่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือดำเนินงานต่าง ๆ ร่วมกันในนามกลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ. 2528 มีการ แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2527 กำหนดให้วิทยาลัยครู รวมกันเป็นกลุ่มและสภาฝึกหัดครู ได้ออกข้อบังคับ ว่าด้วยกลุ่มวิทยาลัยครู พ.ศ. 2528 เป็นผลให้ วิทยาลัยครู 4 แห่ง ในภาคอีสานตอนบนรวมกันเป็น สหวิทยาลัยอีสานเหนือ มีสำนักงานตั้งอยู่ที่ วิทยาลัยครูอุตรธานี และผลจากการ แก้ไขพระราชบัญญัตินี้เอง วิทยาลัย ได้เปิดสอนระดับปริญญา ตรีในสาขาอื่น ๆ นอกเหนือจากสาขาวิชาการศึกษาและได้จัดตั้งคณะวิทยาการจัดการขึ้นอีกคณะ หนึ่ง

เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานชื่อ “สถาบันราชภัฏ” ให้กับวิทยาลัยครูทั่วประเทศ ครั้นต่อมา เมื่อวันที่ 6 มีนาคมพ.ศ. 2538 ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณต่อชาวราชภัฏเป็นล้นพ้นด้วยทรงพระเมตตา โปรดเกล้าฯ พระราชทานพระราชลัญจกรประจำพระองค์ให้เป็น “สัญลักษณ์ประจำสถาบัน ราชภัฏ” นับเป็นมหาสิริมงคลอันควรที่ชาวราชภัฏทั้งมวล จักได้ภาคภูมิใจและพร้อมใจกันปฏิบัติหน้าที่ สมองพระมหากรุณาธิคุณให้เพิ่มความสามารรถ ในอันที่จะพัฒนาสถาบันราชภัฏ ให้เป็น สถาบันอุดมศึกษา เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างแท้จริง

วันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2547 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงลง พระปรมาภิไธย พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏพ.ศ. 2547 และประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน พ.ศ. 2547 ส่งผลให้สถาบันราชภัฏอุตรธานี ได้รับการยกฐานะและ ปรับเปลี่ยนสถานภาพเป็น “มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี” ตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2547 เป็นต้นมา

มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

เนื่องจากจังหวัดศรีสะเกษเป็นจังหวัดที่ไม่มีสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนในระดับปริญญาตรี รวมทั้งยังมีความพร้อมไม่ว่าจะเป็นด้านสถานที่และเงินทุนที่จะจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษา

ในจังหวัดขึ้น โดยเมื่อวันที่ 20 เมษายน พ.ศ. 2540 คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้จัดตั้งสถาบันราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพิ่มขึ้น โดย 1 ใน 5 แห่งนั้น คือ "สถาบันราชภัฏศรีสะเกษ" โดยในปี พ.ศ. 2542 "โครงการจัดตั้งสถาบันราชภัฏศรีสะเกษ" ได้รับนักศึกษาเป็นปีแรก ได้รับความช่วยเหลือจาก สถาบันราชภัฏสุรินทร์

ต่อมา เมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม พ.ศ. 2544 ได้มีพระราชกฤษฎีกาจัดตั้ง "สถาบันราชภัฏศรีสะเกษ" ขึ้น และได้เปลี่ยนเป็น "มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ" ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 เมื่อวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2547 ตรามหาวิทยาลัย เป็นรูปวงรีสองวงล้อมตราพระราชลัญจกรของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชที่พระราชทานให้แก่มหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายในวงรีด้านบนเป็นอักษรภาษาไทยเขียนว่า "มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ" ด้านล่างเป็นอักษรภาษาอังกฤษเขียนว่า "SISAKET RAJABHAT UNIVERSITY"

มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด ได้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการและกระจายโอกาสทางการศึกษาของประชากรในระดับภูมิภาค โดยจัดตั้งพร้อมกับสถาบันราชภัฏอีก 4 แห่ง อันได้แก่ สถาบันราชภัฏชัยภูมิ, สถาบันราชภัฏศรีสะเกษ, สถาบันราชภัฏนครพนม (ปัจจุบัน ได้รวมเข้ากับ มหาวิทยาลัยนครพนม แล้ว) และ สถาบันราชภัฏกาฬสินธุ์ คณะรัฐมนตรีมีมติให้ก่อตั้งสถาบันราชภัฏร้อยเอ็ดขึ้น ในปี พ.ศ. 2540 เพื่อกระจายการศึกษาไปยังส่วนภูมิภาคให้มีความเพียงพอต่อความต้องการของประชาชน โดยสำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ กระทรวงศึกษาธิการ ได้ดำเนินการจัดตั้ง "โครงการจัดตั้งสถาบันราชภัฏร้อยเอ็ด" ขึ้น และได้ประกาศพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันราชภัฏร้อยเอ็ด ในราชกิจจานุเบกษา ลงวันที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2544 โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฉลย ภูมิพันธุ์ ดำรงตำแหน่งอธิการบดี เป็นท่านแรก

ต่อมา ในวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2547 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงลงพระปรมาภิไธยในร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 มีผลให้สถาบันราชภัฏร้อยเอ็ด ยกฐานะเป็น "มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด" ดังเช่นปัจจุบัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ประวัติ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามปี พ.ศ. 2535 วิทยาลัยครูทุกแห่งได้รับพระราชทานนามว่า "สถาบันราชภัฏ" ใช้คำภาษาอังกฤษว่า " Rajabhat Institute " แล้วต่อท้าย

ด้วยชื่อเดิมหรือชื่อจังหวัด นามนี้ได้รับพระราชทานเมื่อ วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2535 ปี พ.ศ. 2538 สถาบันราชภัฏมหาสารคามได้ดำเนินงานตาม พ.ร.บ. สถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 ตั้งแต่วันที่ 19 มกราคม 2535 เป็นต้นมา พัฒนาการของสถาบันราชภัฏมหาสารคาม ซึ่งเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2473 เมื่อนับมาถึงปี 2542 นี้ สถาบันราชภัฏมหาสารคาม มีอายุครบ 69 ปี ปัจจุบันสถาบันราชภัฏมหาสารคามจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 และแผนพัฒนาการศึกษา ระยะที่ 8 พ.ศ. 2540-2544 มี รศ. ดร. สุวกิจ ศรีปัดดา เป็นอธิการบดี สถาบันราชภัฏมหาสารคาม เปิดสอนในระดับอนุปริญญา และปริญญาตรีจำนวน 52 โปรแกรมวิชา จำแนกเป็น 3 ปริญญา คือ ครุศาสตร์บัณฑิต (ค.บ.) ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศส.บ.) และวิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) จุดเน้นอันสำคัญของสถาบันราชภัฏคือ " เป็นสถาบันการศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น " และจะเปิดสอนในระดับปริญญาโท ปริญญาเอกต่อไปในอนาคต

การสังเคราะห์งานวิจัย

เป็นการรวบรวมงานวิจัยจากวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับปัญหานั้นๆ หลายๆ เรื่องมาศึกษาวิเคราะห์ แล้วนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบ ให้ได้คำตอบปัญหาที่เป็นข้อยุติจากงานวิจัยที่ศึกษาปัญหา

ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นการนำเอาหน่วยย่อย หรือส่วนต่างๆ มาประกอบให้เป็นเนื้อเรื่องเดียวกัน โดยไม่เคยมีการนำเอาสิ่งต่างๆ เหล่านี้มารวมเข้าด้วยกันก่อน (อุทุมพร จามรมาน. 2527)

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2529) ได้ให้ความหมายและความสำคัญของการสังเคราะห์งานวิจัย (Synthesis of Research) โดยสรุปได้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัยเป็นระเบียบวิธีการศึกษาหาข้อเท็จจริงเพื่อตอบปัญหาใดปัญหาหนึ่งโดยการรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหานั้น ๆ หลาย ๆ เรื่อง มาศึกษาวิเคราะห์และนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบให้ได้คำตอบของปัญหาที่เป็นข้อยุติ ศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงและใช้แทนศัพท์การสังเคราะห์งานวิจัย (Method of Integrating Research) ระเบียบวิธีผสมผสานงานวิจัย (Method of Integrating Research) การวิเคราะห์ผลการวิจัย (Analysis of Analyses) หรือการวิจัยงานวิจัย (Research of Research)

อุทุมพร จามรมาน (2541) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยโดยสรุปว่าเป็นการนำเสนอผลการวิจัยหรือข้อค้นพบจากงานวิจัยเข้าด้วยกัน จนเกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่ขึ้น เช่น การบรรยายความรู้สึกลึกซึ้งโดยการนำคำต่างๆ มาประกอบเข้าด้วยกัน หรือการทำงานบางอย่างจึงเกิดผลโดยมาจากการประชุมระดมสมอง หรือ การสร้างทฤษฎีใหม่โดยการเชื่อมโยงทฤษฎีเก่าเข้าด้วยกัน

จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และคณะ (2531) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยพอสรุปได้ว่า การนำส่วนย่อย ๆ หรือส่วนต่าง ๆ ของผลการวิจัยที่เป็นข้อความรู้จากงานวิจัยหลายๆเรื่องมาประกอบให้เป็นเนื้อเรื่องเดียวกัน

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2538) ได้สรุปความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยว่า เป็นการนำผลงานหลายๆ เล่ม ที่ศึกษาปัญหาเดียวกันมาวิเคราะห์อย่างมีระบบและสรุปปัญหาให้เห็นชัดเจน

นงลักษณ์ วิรัชชัย และ สุวิมล ว่องวาณิช (2542) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัย (Research Synthesis) เป็นระเบียบวิธีการศึกษาข้อเท็จจริงเพื่อตอบปัญหาวิจัยเรื่องในเรื่องหนึ่ง โดยการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหานั้นๆ มาศึกษาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ และนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบให้ได้คำตอบปัญหาที่เป็นข้อยุติ

ประยงค์ มาแสง (2543) ได้กล่าวว่า การสังเคราะห์งานวิจัยเป็นการรวบรวมงานวิจัยหลายๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกัน มาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักการวิจัยและสรุปผลถึงความสอดคล้องสัมพันธ์กันหรือขัดแย้งกันให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

สุรัตน์ สิงห์เวียง (2543) สรุปได้ว่าการสังเคราะห์งานวิจัย เป็นการนำส่วนย่อยๆ หรือส่วนต่างๆ ของผลการวิจัยที่เป็นข้อความรู้จากงานวิจัยหลายๆเรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกัน หรือใกล้เคียงกัน มาสังเคราะห์อย่างมีระบบและนำมาบรรยายสรุปรวมกันเป็นข้อความรู้ที่สอดคล้องกันหรือขัดแย้งกันให้เป็นเนื้อเรื่องเดียวกัน จนเกิดองค์ความรู้ใหม่ และเป็นข้อสรุปของปัญหานั้นอย่างชัดเจน

อคอุลย์ วงศ์วิบูลย์ (2543,6) การสังเคราะห์งานวิจัยหมายถึง ระเบียบวิธีการศึกษาข้อเท็จจริงเพื่อตอบปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยการรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหานั้นๆ หลายๆ เรื่องมาศึกษาวิเคราะห์และนำเสนอข้อสรุปอย่างเป็นระบบ

นาคยา เกตุกลิ่น (2547 : 10) ได้ให้ความหมายการสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง การรวบรวมข้อค้นพบที่เกิดจากงานวิจัยในเรื่องเดียวกันหรือประเด็นปัญหาเดียวกัน มาศึกษาวิเคราะห์อย่างเป็นระบบเพื่อหาข้อสรุปที่เป็นข้อยุติและเป็นการสร้างองค์ความรู้ใหม่ หรือเป็นการศึกษาหาข้อเท็จจริงเพื่อตอบปัญหาการวิจัยเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยการรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหานั้นๆ มาศึกษาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ และนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบให้ได้คำตอบปัญหาที่เป็นข้อยุติ

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง การศึกษาหาข้อเท็จจริงจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อตอบปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหานั้นๆ หลายๆ เรื่องมาศึกษาวิเคราะห์ แล้วมาจัดเป็นหมวดหมู่ วิเคราะห์ และนำเสนออย่างเป็นระบบเพื่อให้ได้ความรู้ใหม่

ความหมายของการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ

การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ หรือเชิงบรรยาย เป็นการอ่านรายงานการวิจัยแล้วนำมาสรุปเข้าด้วยกัน ซึ่งจะพบจากบทที่ 2 ในวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษา ภายใต้หัวข้อว่า วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง (อุทุมพร จามรมาน. 2531)

การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ เป็นการสรุปผล การสังเคราะห์งานวิจัยโดยสรุปประเด็นหลักของการวิจัยแต่ละเรื่องและบรรยายให้เห็นความสัมพันธ์หรือข้อความขัดแย้งระหว่างผลการวิจัยเหล่านั้น ทั้งที่นักสังเคราะห์ต้องบรรยายสรุปด้วยความเที่ยงธรรมไม่ลำเอียงและไม่ผนวกความคิดเห็นของตนเองในการวิเคราะห์ โดยทั่วไปการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะหรือเชิงคุณภาพ นิยมใช้เป็นกิจกรรมในรายงานเอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง (นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวานิช. 2531)

ความหมายของการสังเคราะห์เชิงปริมาณ

การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis) เป็นการสังเคราะห์สิ่งที่เป็นนามธรรมโดยใช้วิธีการทางสถิติวิเคราะห์หาข้อสรุปอย่างเป็นระบบ เพื่อประโยชน์ในการเปรียบเทียบ สรุปอ้างอิง (อุทุมพร จามรมาน. 2527)

อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาน (2531) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์เชิงปริมาณว่าเป็นการวิเคราะห์ตัวเลขหรือค่าสถิติที่ปรากฏในงานวิจัยทั้งหลาย การสังเคราะห์เชิงปริมาณจึงเป็นการวิเคราะห์ผลวิเคราะห์ (Analysis of Analysis) หรือการวิจัยงานวิจัย (Research of Research) ซึ่งมีความหมายสอดคล้องกับที่ Glass ซึ่งได้ให้ความหมายว่า เป็นการวิเคราะห์ทางสถิติของผลการวิจัยจำนวนมากจากงานวิจัยต่างๆ เพื่อหาข้อสรุปเชิงบูรณาการ (Integrating the finding) (Glass. 1976 ; อ้างถึงใน สุพัฒน์ สุขมลสันต์. 2535)

ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย

ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย แบ่งออกเป็นหลายประเภทโดยมีนักวิชาการนำเสนอไว้ต่างๆ กันดังนี้

อุทุมพร จามรมาน (2531 : 1) ได้กล่าวถึงประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัยโดยจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ (1) การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ (Qualitative Synthesis) ได้แก่การอ่านรายงานวิจัยแล้วนำมาสรุปเข้าด้วยกันซึ่งจะพบจากบทที่ 2 ในวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาภายใต้หัวข้องานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (2) การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quatitative Synthesis) เป็นการวิเคราะห์ค่าตัวเลขคือค่าสถิติที่ปรากฏในงานวิจัยทั้งหลาย การสังเคราะห์งานวิจัยจึงเป็นการวิเคราะห์ผลวิเคราะห์หรือการวิเคราะห์เชิงผสมผสานหรือการวิจัยงานวิจัย

นาคยา บุญเรือง (2547 : 13) ได้แบ่งการสังเคราะห์งานวิจัยจำแนกได้ 2 ประเภท คือ

1. การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ (Qualitative Synthesis) เป็นการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ โดยการสรุปประเด็นหลักของผลการวิจัยแต่ละเรื่องมีการบรรยายให้เห็นถึงความสัมพันธ์และความขัดแย้งระหว่างงานวิจัยเหล่านั้น โดยเฉพาะนักวิจัยทางประวัติศาสตร์และมานุษยวิทยา ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายสำหรับนักวิจัยทั่ว ๆ ไป นิยมใช้เป็นกิจกรรมในการรายงานเอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง (บทที่ 2 ของการรายงานการวิจัย)

2. การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quatitative Synthesis) นักสังเคราะห์จะใช้วิธีการที่มีระบบความรู้ หลักการและระเบียบวิธีทางสถิติวิเคราะห์ผลการวิจัยเพื่อหาข้อสรุปที่เป็นวัตถุประสงค์หรือข้อยุติการหาคำตอบ งานวิจัยที่นำมาวิเคราะห์ต้องเป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ มีผลการวิจัยที่สามารถนำมาวิเคราะห์ด้วยระเบียบวิธีทางสถิติได้ การสังเคราะห์ประเภทนี้จะแก้ปัญหาการสังเคราะห์หรือสรุปผลงานวิจัยที่ตอบปัญหาเดียวกันแต่ผลการวิจัยมีทั้งสอดคล้องและขัดแย้งกัน จึงใช้วิธีการทางสถิติที่เชื่อถือได้มาวิเคราะห์

งานวิจัยเชิงปริมาณส่วนใหญ่เป็นประเภททดลองและสหสัมพันธ์ จึงมักใช้สถิติต่าง ๆ มาวิเคราะห์ โดยเน้นการสร้างดัชนีมาตรฐานจากผลการวิจัยแต่ละเรื่อง แล้วจึงศึกษาการกระจายของดัชนี ทดสอบสมมติฐานและประมาณค่าพารามิเตอร์ดัชนีนั้น สถิติที่นิยมใช้คือความน่าจะเป็นของค่าสถิติ ค่าสหสัมพันธ์และค่าขนาดอิทธิพล

สรุปได้ว่าประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัยประกอบด้วยการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะและการสังเคราะห์เชิงปริมาณ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะดำเนินการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงคุณภาพเท่านั้น

ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย

ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัยโดยทั่ว ๆ ไป ประกอบด้วยขั้นตอน

ในการดำเนินงาน 5 ขั้นตอน (นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวานิช, 2542) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดหัวข้อปัญหาวิจัย การสังเคราะห์งานวิจัยเริ่มจากการกำหนดปัญหาการวิจัยที่มีปัญหาน้อย 2 ปัญหา นักวิจัยมักจะสนใจและทำวิจัยในปัญหาที่มีคุณค่าและเป็นปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบที่แน่ชัด การสังเคราะห์งานวิจัยจะทำได้ก็ต่อเมื่อมีการรายงานปัญหาที่ใกล้เคียงกันและมีหลายเรื่องที่ให้ผลแตกต่างกัน จึงจะเหมาะสมที่จะทำการสังเคราะห์

ขั้นตอนที่ 2 การวิเคราะห์ปัญหา เมื่อกำหนดหัวข้อปัญหาแล้ว นักสังเคราะห์งานวิจัยต้องนิยามปัญหาให้ชัดเจน ศึกษาแนวคิด หลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัญหาให้แจ่มชัดเพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดแบบแผนและสมมติฐานการวิจัย

ขั้นตอนที่ 3 การเสาะค้น คัดเลือกและรวบรวมงานวิจัย การดำเนินการขั้นตอนนี้ประกอบด้วยวิธีดำเนินการ 3 ขั้นตอน คือ

1. การเสาะค้นงานวิจัย นักสังเคราะห์งานวิจัยต้องค้นคว้าและเสาะแสวงหางานวิจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่กำหนดไว้ การเสาะค้นงานวิจัยส่วนใหญ่จะหาได้จากเอกสาร เช่น รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ บทคัดย่อวิทยานิพนธ์ วารสาร ดัชนีค้นวารสาร เป็นต้น

2. การคัดเลือกงานวิจัย นักสังเคราะห์งานวิจัยต้องอ่าน ศึกษาและตรวจสอบงานวิจัยแต่ละเรื่องอย่างละเอียด ต้องสร้างเกณฑ์ในการคัดเลือกงานวิจัยให้ได้งานวิจัยที่มีคุณภาพดี มีความเที่ยงตรงภายในและความเที่ยงตรงภายนอกสูงตามเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้

3. การรวบรวมผลงานวิจัย อาจใช้การจดบันทึก การถ่ายเอกสารหรือการกรอกแบบฟอร์มก็ได้ ทั้งนี้นักวิจัยต้องใช้ความระมัดระวังในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้ได้ข้อมูลที่มีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้และครบถ้วนสมบูรณ์

ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์ผลการวิจัย ขั้นนี้เน้นการจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งประกอบด้วยผลการวิจัย รายละเอียด ลักษณะและวิธีการวิจัยจากงานวิจัยทั้งหมด เพื่อสังเคราะห์หาข้อมูลที่เป็นข้อยุติและทดสอบว่าสอดคล้องตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งขึ้นหรือไม่ จากนั้นจึงแปลความหมายผลการวิเคราะห์เพื่อตอบปัญหาการวิจัย

ขั้นตอนที่ 5 การเสนอรายงานผลการสังเคราะห์งานวิจัย การเขียนรายงานการสังเคราะห์งานวิจัยมีหลักการเช่นเดียวกับการเขียนรายงานการวิจัย โดยทั่วไป นักสังเคราะห์งานวิจัยต้องเสนอรายละเอียด วิธีดำเนินงานทุกขั้นตอนพร้อมทั้งข้อสรุป ข้อค้นพบและข้อเสนอแนะจากการสังเคราะห์งานวิจัยโดยใช้ภาษาที่ถูกต้องและชัดเจน

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัยประกอบด้วย ขั้นตอนดังนี้ การกำหนด ปัญหา วิเคราะห์ปัญหา เลือกและรวบรวมงานวิจัย การวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์ผลการวิจัยการเสนอรายงานผลการสังเคราะห์งานวิจัย

วิธีการสังเคราะห์งานวิจัย

จากการศึกษาของ อุทุมพร จามรมาน (2527) สรุปได้ว่า วิธีการสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาข้อมูลสรุปของการสังเคราะห์งานวิจัยจากงานวิจัยเรื่องต่างๆ นั้น อาจทำได้ 2 ลักษณะ

1. การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ (Qualitative Synthesis) เป็นการสังเคราะห์เชิงตรรกวิทยาอาศัยหลักเหตุผลและความรู้ ความชำนาญของผู้วิจัยประกอบ ซึ่งเป็นการบรรยายสรุปผลการวิจัยจากเรื่องต่าง ๆ มาเรียบเรียงให้ต่อเนื่อง ผสมกลมกลืนกัน เรียงตามลำดับเนื้อหาหรือประเด็นปัญหาการวิจัยเพื่อให้เห็นว่า การวิจัยปัญหานั้นที่นำมาสังเคราะห์ มีการทำวิจัยในเรื่องหรือประเด็นอะไรไปแล้วบ้าง ทำกับกลุ่มเป้าหมายใดบ้าง ใช้วิธีการวิจัยอย่างไร ได้ผลการวิจัยอย่างไร

บ้าง ผลการวิจัยเรื่องใดบ้างสอดคล้องกันหรือสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน เรื่องใดบ้างได้ผลการวิจัยขัดแย้ง ไม่สอดคล้องกัน สังเคราะห์หาข้อสรุปให้ได้ว่า มีปัญหาหรือประเด็นปัญหาใดบ้างได้ข้อสรุปที่เป็น ข้อยุติแน่นอนแล้วและปัญหาหรือประเด็นปัญหาใดบ้างยังไม่สามารถหาข้อสรุปเป็นข้อยุติที่แน่นอนได้ ทั้งนี้ผู้สังเคราะห์ต้องบรรยายสรุปด้วยความเที่ยงธรรม ไม่ลำเอียง ไม่ผนวกความคิดเห็นของตนเองในการสังเคราะห์ วิธีการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะของผลการวิจัยนี้เป็นวิธีที่ใช้กับ งานวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยเฉพาะนักวิจัยทางประวัติศาสตร์และมานุษยวิทยาใช้ในการ วิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา ส่วนนักวิจัยทั่ว ๆ ไปนิยมใช้เป็นกิจกรรมในการรายงานเอกสาร การวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เพราะการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะนี้คล้ายกับการทบทวนงานวิจัยที่ เกี่ยวข้อง (Review Related Literatures) ซึ่งในการทำวิจัยทั่ว ๆ ไปจะต้องทำเพื่อใช้เป็นแนวทางใน การกำหนดปัญหาและสมมติฐานการวิจัยของตนให้ชัดเจน รวมทั้งเป็นแนวทางในการทำวิจัยต่อไป ด้วย

2. การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quatitative Synthesis) เป็นการสังเคราะห์เชิงสถิติ ตัวเลขโดยอาศัยการวิเคราะห์ทางสถิติเข้าช่วยเพื่อหาข้อสรุปของผลการสังเคราะห์ งานวิจัยที่จะ นำมาสังเคราะห์เชิงปริมาณได้ ส่วนมากจะเป็นงานวิจัยประเภทการทดลองและการหา ความสัมพันธ์ ผลการวิจัยจะเสนอค่าสถิติต่าง ๆ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และค่าสถิติอื่น ๆ เช่น t-test, F-test ที่ใช้ทดสอบสมมติฐานกับค่าความ น่าจะเป็น ฉะนั้นวิธีการสังเคราะห์เชิงปริมาณจึงเน้นการสร้างดัชนีมาตรฐานจากผลการวิจัยแต่ละ เรื่อง แล้วจึงศึกษาการกระจายของดัชนี ทดสอบสมมติฐานและประมาณค่าพารามิเตอร์ของดัชนีนั้น การสังเคราะห์เชิงปริมาณทำได้หลายวิธี ดังนี้

2.1 วิธีนับคะแนนเสียงแบบเดิม วิธีนี้จะรวบรวมงานวิจัยที่มีตัวแปรตามและตัวแปรอิสระตัวเดียวกันมาสังเคราะห์ โดยแบ่งผลการวิจัยออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามการทดสอบสมมติฐาน และค่าของดัชนีมาตรฐานออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีนัยสำคัญทางสถิติและค่าดัชนีเป็นบวก กลุ่ม ที่มีค่านัยสำคัญทางสถิติและค่าดัชนีเป็นลบและกลุ่มที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อนับความถี่ของ งานวิจัยแต่ละกลุ่มแล้วนักสังเคราะห์สรุปและแปลผลการสังเคราะห์ตามลักษณะของงานวิจัยกลุ่มที่มี ความถี่สูงสุด ข้อบกพร่องของวิธีการนี้คือ การที่ไม่คำนึงถึงขนาดของกลุ่มตัวอย่างงานวิจัยแต่ละ ชิ้นเพราะงานวิจัยที่มีขนาดของกลุ่มตัวอย่างมาก โอกาสที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติมากกว่างานวิจัยที่มีขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เล็กกว่า นอกจากนั้นยังไม่สามารถคำนวณหาค่าขนาดของผลและ ไม่สนใจความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มและการวัดตัวแปรต่าง ๆ ด้วย

2.2 วิธีการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของผลการสังเคราะห์ วิธีนี้เป็นการ สังเคราะห์ค่าความน่าจะเป็นของค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบแล้วจึงทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ ของผลการสังเคราะห์อีกครั้ง เนื่องจากงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์นั้นมีการใช้สถิติต่าง ๆ กัน

ทดสอบสมมติฐานและค่าสถิติในการทดสอบนั้นมีค่าความน่าจะเป็นกำกับอยู่ ค่าความน่าจะเป็นนี้เป็นตัวแปรต่อเนื่อง ไม่มีหน่วยมีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1 และมีการแจกแจงคงที่ไม่ว่างานวิจัยนั้นจะใช้ค่าสถิติแบบใดและตัวแปรในการวิจัยนั้นมีการแจกแจงอย่างไร ด้วยเหตุนี้ นักสังเคราะห์จึงสามารถสังเคราะห์และทดสอบค่าความน่าจะเป็นเหล่านั้นได้ด้วยวิธีการทางสถิติการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ

2.3 วิธีการประมาณค่าจากการนับคะแนนเสียง เป็นวิธีประมาณค่าพารามิเตอร์ขนาดอิทธิพลและสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยใช้วิธีการนับคะแนนเสียงจำนวนงานวิจัยที่ให้ผลการทดสอบสมมติฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทางบวก วิธีการนี้เป็นวิธีที่สะดวกและรวดเร็วและให้ค่าประมาณพารามิเตอร์ที่นักสังเคราะห์ต้องการ แต่มีจุดอ่อนที่ผลการประมาณค่าที่ตรงต่อเมื่อมีงานวิจัยจำนวนมากและงานวิจัยเหล่านั้นมีขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน วิธีการนี้ใช้ไม่ได้ถ้างานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์นั้นให้ค่าอัตราส่วนระหว่างจำนวนงานวิจัยที่ให้ผลการทดสอบมีนัยสำคัญทางสถิติทางบวกกับจำนวนงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์เป็น 0 หรือ 1

2.4 วิธีการสังเคราะห์ค่าประมาณดัชนีมาตรฐานหรือการวิเคราะห์อภิมาน (Meta-Analysis) ซึ่งแนวคิดพื้นฐานในการวิเคราะห์อภิมาน เริ่มต้นในราวปี ค.ศ. 1933 โดยระยะแรก ธอร์นไดค์และเกเซลลี (Thorndike, 1933 และ Gheselli, 1949 ; อ้างถึงใน สุรัตน์สิงห์เวียง, 2543 : 27) ได้สังเคราะห์งานวิจัยเชิงความสัมพันธ์โดยใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ยของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ในระยะต่อมา โคเฮน (Cohen, 1969 ; อ้างถึงใน สุรัตน์สิงห์เวียง, 2543 : 27) ได้เสนอวิธีการคำนวณค่าขนาดอิทธิพล (Effect Size) จากงานวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และค่าขนาดอิทธิพลได้ถูกนำมาใช้เป็นดัชนีมาตรฐานในการวิเคราะห์อภิมาน ศาตราจารย์ จีวี กลาส (Glass G.V.) เป็นผู้วางพื้นฐานในการสังเคราะห์งานวิจัยโดยใช้ค่าดัชนีมาตรฐาน ซึ่งเรียกว่าขนาดอิทธิพลและได้บัญญัติศัพท์คำว่า Meta-Analysis ขึ้นในปี ค.ศ. 1976 โดยให้ความหมายว่าเป็นการวิเคราะห์ผลการสังเคราะห์ (The Analysis of Analysis) หรือเป็นระเบียบวิธีบูรณาการงานวิจัย (Research of Reserches) ซึ่งกลาส ได้อธิบายความหมายไว้ดังนี้ (Glass et al. อ้างถึงใน ศิริบุภา พูลสุวรรณ, 2530) การวิเคราะห์อภิมานเป็นการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณที่ใช้วิธีการทางสถิติมาสังเคราะห์งานวิจัยหลาย ๆ เรื่อง ที่ศึกษาปัญหาการวิจัยเดียวกัน โดยมีงานวิจัยแต่ละเรื่องเป็นหน่วยมาตรฐานเดียวกันและนำมาเป็นตัวแปรตามในการสังเคราะห์งานวิจัย ส่วนตัวแปรอิสระคือ คุณลักษณะของงานวิจัยหรืออาจจะกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่าการวิเคราะห์อภิมาน เป็นการวิจัยที่ใช้วิธีการทางสถิติมาวิเคราะห์เพื่อหาข้อสรุปอย่างมีระบบจากงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาการวิจัยเดียวกัน ในปัจจุบันมีผู้พัฒนาวิธีการวิเคราะห์อภิมานหลายแนวทาง เช่น วิธีของกลาสและคณะ (Glass et al. 1981 ; อ้างถึงใน สุรัตน์สิงห์เวียง, 2543 : 28) ฮันเตอร์และคณะ (Hunter et al. 1982 ; อ้างถึงใน สุรัตน์สิงห์เวียง, 2543 : 28) โรเซนทาน (Rosenthal, 1984 ; อ้างถึงใน สุรัตน์สิงห์เวียง, 2543 : 28) เฮดจ์และออลดีน

(Hedges and Olkin, 1985 ; อ้างถึงใน สุรัตน์ สิงห์เวียง, 2543 : 28) เป็นต้น แต่ละแนวทางจะมีขั้นตอนดำเนินการวิจัยที่คล้ายคลึงกันจะต่างกันที่รายละเอียดของวิธีการวิเคราะห์เท่านั้น

การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) หรือการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Research) เป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบหนึ่งที่มีลักษณะเป็นเชิงสำรวจวิเคราะห์ซึ่งสำรวจ และวิเคราะห์เฉพาะเอกสารและเนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในเอกสารเท่านั้น

การวิเคราะห์เนื้อหา จึงจำเป็นต้องใช้เอกสาร ที่ทำขึ้นในปัจจุบันโดยเป็นการมุ่งหาสภาพการณ์ของเอกสารทั้งในลักษณะจำนวน และเนื้อหาปรากฏในเอกสารนั้น ซึ่งการวิเคราะห์เนื้อหา สรุปเป็นขั้นตอนได้ดังนี้

1. ศึกษางานที่ต้องการวิเคราะห์ รวมทั้งกำหนดกลุ่มเนื้อหาที่เหมาะสมสำหรับที่จะวิเคราะห์
2. กำหนดเกณฑ์เพื่อการวิเคราะห์ เช่น ถ้าต้องการศึกษาสาระของเรื่องจะใช้เกณฑ์ต่างๆ คือ หัวข้อวิชา ทิศทางมาตรฐานและคุณค่า ถ้าต้องการศึกษารูปแบบของการนำเสนอเนื้อหาจะวิเคราะห์ตามเกณฑ์ต่างๆ คือรูปแบบของข้อความ รูปแบบและประเภทของงานสื่อสาร เป็นต้น
3. กำหนดครรชนีสำหรับการวิเคราะห์แบบกว้างๆ ผู้วิจัยจะหาครรชนีเป็นเครื่องชี้ว่าจะวิเคราะห์อะไร โดยผู้วิจัยจะต้องให้คำจำกัดความครรชนีที่กำหนดขึ้น และลองพิจารณาคู่อีกครั้งเพื่อความเหมาะสม
4. กำหนดหน่วยที่จะใช้ในการวิเคราะห์ ซึ่งได้แก่ คำ ประโยค รายการการวัดเนื้อหาหรือเวลา ล้าแต่ความเหมาะสม
5. วิเคราะห์เนื้อหาโดยการเปรียบเทียบของการวิเคราะห์ ให้ตรงกับครรชนีและกลุ่มเนื้อหาที่กำหนดไว้ผู้วิจัยจะทำการแจกแจงความถี่แล้วนำผลมาวิเคราะห์ในเชิงปริมาณด้วยการหาค่าร้อยละ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทองสุข ปิยะวงษ์ (2540 : 125) ได้ทำการสังเคราะห์ข้อค้นพบเกี่ยวกับเทคนิควิธีวิจัยจากวิทยานิพนธ์สาขาวิจัยการศึกษา ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์ข้อค้นพบที่เกี่ยวกับเทคนิควิธีวิจัยจากวิทยานิพนธ์ สาขาวิชาวิจัยการศึกษา จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ตั้งแต่เริ่มมีวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาวิจัยทางการศึกษาจนถึงปีการศึกษา 2538 จำนวน 151 เล่ม เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปการวิจัยการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์เนื้อหา โดยการจำแนกข้อค้นพบที่บันทึกไว้เป็นหมวดหมู่ตามกรอบแนวความคิด แล้วเรียบเรียงสาระสำคัญผลการวิจัยพบว่าข้อค้นพบของวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับเทคนิควิธีวิจัยในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นเทคนิควิธี

วิจัยในด้านการกำหนดปัญหาวิจัยใน ด้านการกำหนดปัญหาวิจัย ด้านการกำหนดกลุ่มประชากร และการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า แบบสำรวจ และแบบทดสอบ ด้านการวิเคราะห์ และการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ด้านการเผยแพร่และการนำเสนอผลงานวิจัย และด้าน สถานการณ์การวิจัย ซึ่งเกี่ยวข้องกับเทคนิควิธีวิจัยและสภาพการทำวิจัยทางการศึกษา ได้แก่ การศึกษาการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ในด้านเนื้อหาทางระเบียบวิธีวิจัย การนำเอาระเบียบวิธีวิจัย ไปใช้ในบริบทอื่น ปัจจัยในการผลิตงานวิจัยสมรรถภาพของนักวิจัย การติดตามผลการปฏิบัติงานของมหาบัณฑิตทางการวิจัย ปัญหาและความต้องการ เกี่ยวกับการวิจัย และแนวโน้ม การวิจัยการศึกษา

ประยงค์ มาแสง (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพ และสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ ที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่าง ปีพ.ศ. 2533 – 2543 โดยการสังเคราะห์ เชิงคุณลักษณะด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสำรวจงานวิจัย แบบประเมินงานวิจัยด้วยตนเองและแบบสรุปรายงานการวิจัย ได้งานวิจัยที่ผ่านเกณฑ์การประเมิน จำนวน 128 เรื่อง สรุปผลการวิจัยได้ว่า

- 1) สภาพงานวิจัย ร้อยละ 19.55 พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ. 2543 ร้อยละ 96.24 เป็นวิทยานิพนธ์ ซึ่งร้อยละ 51.13 ผลิตจากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม และมหาวิทยาลัยนเรศวร ตามลำดับ ร้อยละ 65.41 เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ และร้อยละ 34.95 เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง จำแนกตามเนื้อหาด้านการบริหารการศึกษาร้อยละ 4.5 และด้านการจัดการเรียนการสอน ร้อยละ 57.90
- 2) งานวิจัยด้านการบริหารการศึกษา พบเนื้อหาที่เกี่ยวกับลักษณะพฤติกรรมและการปฏิบัติงานของหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ การปฏิบัติงานของผู้บริหารโรงเรียน การใช้หลักสูตรประถมศึกษา การปฏิรูปการศึกษา มาตรฐานโรงเรียน โครงการขยายทางการศึกษา การใช้คอมพิวเตอร์และห้องปฏิบัติการ การดำเนินบริหารทั่วไป การดำเนินงานการเงินและพัสดุ คณะกรรมการประถมศึกษาอำเภอ คณะกรรมการโรงเรียน ศูนย์วิชาการกลุ่มโรงเรียน โครงการอาหารกลางวัน และโครงการเศรษฐกิจพอเพียง ผลงานทางวิชาการและการพัฒนาบุคลากร
- 3) งานวิจัยด้านการนิเทศการศึกษา พบเนื้อหาเกี่ยวกับสภาพ ปัญหา ความต้องการ และการปฏิบัติการณ์เทศ

4) งานวิจัยด้านการเรียนการสอนพบเนื้อหาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาระดับก่อน ประถมศึกษา การเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ วิชาภาษาอังกฤษ วิชาจริยศึกษา วิชาศิลปศึกษา วิชาลูกเสือ- ยุวศาสตร์ วิชาสังคมศึกษา การแนะแนวและให้คำปรึกษา หลักสูตรภูมิปัญญาท้องถิ่น และ พัฒนาการเด็ก

5) ผลการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงสำรวจพบสภาพ ปัญหาความต้องการ ผลการ เปรียบเทียบและความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษาตามลักษณะกิจกรรมและเนื้อหา สามารถ พัฒนาการเรียนรู้ทักษะและพฤติกรรมต่างๆ ของนักเรียนได้สูงขึ้น

6) ผลการสังเคราะห์เชิงทดลองพบผลการใช้นวัตกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถ พัฒนาการเรียนรู้ ทักษะและพฤติกรรมต่างๆ ของนักเรียนได้สูงขึ้น

นางลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวานิช (2542) ได้ทำการศึกษารายงานการสังเคราะห์ งานวิจัยทางการศึกษาด้วยการวิเคราะห์ห่อภิมาณและการวิเคราะห์เนื้อหา ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ รายงานการวิจัยทางการศึกษาและที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาจำนวน 323 เรื่องที่เสนอในการประชุม ทางวิชาการครั้งที่ 9 ของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ การวิเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย การสังเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์แบบอภิมาณงานงานวิจัยเชิงปริมาณที่ใช้แบบการวิจัยเชิงทดลอง แบบการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ และการเปรียบเทียบ จำนวน 144 เรื่อง และการสังเคราะห์งานวิจัย ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาของงานวิจัยที่เป็นการวิจัยเชิงคุณลักษณะและการวิจัยแบบบรรยาย จำนวน 179 เรื่อง ผลการวิเคราะห์เนื้อหาของงานวิจัย 10 กลุ่มพบว่า ในจำนวนงานวิจัย 179 เรื่องมีงานวิจัย 14 เรื่อง ในกลุ่มแรก ศึกษาด้านหลักสูตร และได้ผลการวิจัยเป็นหลักสูตรใหม่ที่พัฒนาขึ้น หลักสูตรที่ตรวจสอบแล้วว่าเหมาะสม มีงานวิจัย 27 เรื่อง ศึกษา ปัญหาและวิธีการแก้ไขเกี่ยวกับ กระบวนการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่ามีปัญหาระดับปานกลาง และมีปัญหาน้อยเกี่ยวกับ คุณลักษณะนักเรียนและผู้สำเร็จการศึกษา มีงานวิจัย 10 เรื่อง ทำการประเมินวิธีการสอน และ พบว่าคุณภาพการสอนอยู่ในระดับปานกลางถึงสูง และเสนอแนะให้มีการพัฒนาบุคลากร มีงานวิจัย 58 เรื่อง ทำการวิจัยด้านการบริหารการศึกษา และให้ข้อเสนอแนะว่ายังมีความ ต้องการจำเป็นในเรื่อง การบริหารงานบุคคล การพัฒนาศักยภาพของบุคลากร แต่การวางแผน บริหารจัดการ โดยทั่วไปไม่มีความเหมาะสม มีงานวิจัย 9 เรื่อง รายงานว่าคุณภาพรายงานการนิเทศ การศึกษามีความเหมาะสม มีปัญหาระดับน้อยถึงปานกลางและมีการพัฒนาชุดของตัวบ่งชี้สำหรับ วัดความสำเร็จของการนิเทศ มีงานวิจัย 4 เรื่อง ศึกษาด้านการแนะแนว สรุปได้ว่านักเรียน ครูและ ผู้บริหาร เห็นด้วยกับการใช้ระเบียบข้อบังคับเรื่องวินัย และการลงโทษ ตลอดจนกระบวนการแนะ แนว มีงานวิจัย 27 เรื่อง ทำการวิจัยและมีการวัดและประเมินผลการศึกษา ได้แบบสอบ/เครื่องมือ วัด/วิธีการวินิจฉัย/แบบประเมินผล รวมกัน 20 รายการ และได้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับ สร้างธนาคารข้อสอบสองโปรแกรม มีงานวิจัย 6 เรื่อง ทำการวิจัยเกี่ยวกับวิธีวิทยาการวิจัย โดย

ศึกษาวิธีการวัดและประเมินผลการศึกษา และการเพิ่มอัตราตอบกลับแบบสอบถาม มีการวิจัย 5 เรื่อง ทำการวิจัยเกี่ยวกับจิตวิทยาสังคม และพฤติกรรมศาสตร์ (แม้ว่าจะเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ แต่ผู้วิจัยเสนอรายงานในเชิงพรรณนาเท่านั้น) และในกลุ่มสุดท้ายมีงานวิจัย 16 เรื่อง ศึกษาเชิงพรรณนา/บรรยาย สภาวะ/วิถีชีวิต/ประเด็นสำคัญ ในชุมชนและการบริหารองค์กร ข้อค้นพบในการวิจัย มีข้อเสนอแนะที่สำคัญ 4 ประการ ประการแรก ควรกระตุ้น และสนับสนุนให้นักศึกษา ทำการวิจัยขั้นสูงในสาขาที่มีการวิจัยน้อยให้มากขึ้น ประการที่สอง ควรมีการนำผลการวิจัยตามตัวแปรที่ให้ค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลสูงขึ้นไปใช้ให้เกิดผลในทางปฏิบัติ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน และการขยายบริการการศึกษาสำหรับกลุ่มผู้ด้อยโอกาส ประการที่สาม องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยควรได้รับการส่งเสริมให้จัดกิจกรรมการฝึกอบรมทำวิจัย และจัดกิจกรรมการเผยแพร่ งานวิจัย อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนจัดให้มีจัดให้มีการพัฒนาระบบสารสนเทศเกี่ยวกับ ผลการวิจัย และประการสุดท้าย สำหรับการวิจัยต่อไปในอนาคต ควรมีการพัฒนาเทคนิคการ วิเคราะห์ห่อภิมานให้ได้ผลการวิเคราะห์ถูกต้องและแปลความหมายได้ครอบคลุมมากขึ้นสูงเช่น ลิสรต เอช.แอล.เอ็ม มาใช้เพื่อให้ได้ผลการสังเคราะห์ที่ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม

สุทธรา รัตนศักดิ์ (2544 : 190) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัย สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2536 – 2543 จำนวน 83 เรื่อง ในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผลการสังเคราะห์เชิง ปริมาณ พบว่างานวิจัยมากที่สุดในปีการศึกษา 2540 จำนวน 23 เรื่อง ส่วนใหญ่ เป็นงานวิจัยเป็น การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยวิธีสอนมากที่สุดจำนวน 37 เรื่อง

ผลการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ พบว่าวิธีสอนทุกวิธีทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน หลังการทดลองสูงกว่าการทดลองและสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนตามวิธีสอนแบบปกติส่วนสื่อการเรียน การสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานทุกสื่อและทำให้ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนของผู้เรียนหลังการทดลองและสูงกว่าผู้เรียนที่เรียน โดยไม่ได้ใช้สื่อการเรียน

ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร (2548 : บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการบริหารการศึกษา ผู้วิจัยได้ วิเคราะห์งานวิจัย วิทยานิพนธ์ และปริญญานิพนธ์ ระหว่างปี พ.ศ. 2530 – 2545 จำนวน 1,416 เรื่อง และจาก Dissertation Abstracts Intemational ระหว่างปี ค.ศ. 1988 -1999 จำนวน 303 เรื่อง

ผลการวิเคราะห์พบว่า เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับเนื้อหาสาระต่างๆ ดังนี้ 1) งานวิจัยเกี่ยวกับ นโยบายและการวางแผนการศึกษา 2) งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาคุณลักษณะ ศักยภาพและ การพัฒนาผู้บริหารการศึกษาและผู้บริหารสถานศึกษา 3) งานวิจัยเกี่ยวกับองค์การทางการศึกษา 4) งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรทางการศึกษา 5) งานวิจัยเกี่ยวกับการทดสอบ และ การใช้หลักแนวคิด ทฤษฎีและเทคนิคการบริหารการศึกษา และ 6) งานวิจัยเกี่ยวกับการ ประเมินผลและติดตามโครงการทางการศึกษา นอกจากนี้ยังได้วิเคราะห์ส่วนประกอบ การวิจัยทางการบริหารการศึกษาที่สำคัญหลายประเด็น เช่น ประชากรที่ศึกษา วิธีวิทยาการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล และสถิติที่ใช้ประกอบการวิจัยของงานวิจัยนั้น และได้อภิปรายผลและเสนอแนะการวิจัยทางการบริหารการศึกษาที่เหมาะสมในโอกาสต่อไปด้วย

(นงลักษณ์ วิรัชชัยและอุทุมพร จามรมาน. 2545 ; อ้างถึงใน ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2549) การสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาที่เสนอในการประชุมทางวิชาการ ครั้งที่ 9 ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ จำนวน 323 เรื่อง ประกอบด้วยการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณที่ใช้แบบการวิจัยเชิงทดลอง แบบการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์และการเปรียบเทียบด้วยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ จำนวน 144 เรื่อง และสังเคราะห์งานวิจัยด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา เป็นการวิจัยเชิงคุณลักษณะและการวิจัยแบบบรรยาย จำนวน 179 เรื่อง ผลการวิเคราะห์ชุดแรก พบว่า ร้อยละ 57 ของงานวิจัยทั้งหมดได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยแต่มีเพียงร้อยละ 12 และ 8 ที่ลงพิมพ์ในวารสารและเสนอในที่ประชุมทางวิชาการตามลำดับ ด้านวิธีวิทยาการวิจัยมีร้อยละ 37,19,12 และ 8 ของงานวิจัยที่ใช้แบบการวิจัยเชิงบรรยาย การวิจัยเชิงสำรวจ การศึกษาเปรียบเทียบและการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ตามลำดับ มีงานวิจัยร้อยละ 21, 23, 6 และ 8 ใช้การทดสอบสถิติที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวน สหสัมพันธ์อย่างง่ายและการวิเคราะห์การถดถอย คุณภาพงานวิจัยค่อนข้างต่ำ คะแนนเฉลี่ยผลการประเมิน 62.89 จาก 100 คะแนน งานวิจัยที่มีคุณภาพสูงเป็นงานวิจัยที่ทำโดยครู/อาจารย์/ศึกษานิเทศก์ เป็นงานวิจัยที่ใช้แบบการวิจัยและพัฒนาหรือวิจัยเชิงทดลอง เป็นงานที่ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย ใช้เครื่องมือวิจัยที่มีคุณภาพสูงและใช้สถิติขั้นสูงในการวิเคราะห์ข้อมูล

อุทุมพร จามรมาน. (2530 ; อ้างถึงใน ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2549) สังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนระดับอุดมศึกษาโดยได้สังเคราะห์จากวิทยานิพนธ์และงานวิจัยของหน่วยงานต่าง ๆ รวม 489 เล่ม โดยใช้เทคนิคการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงบรรยายและเชิงปริมาณ ข้อสรุปของงานวิจัยนี้ คือ

1. การวิจัยด้านการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยที่เผยแพร่อยู่ตามห้องสมุดซึ่งส่วนใหญ่เป็นวิทยานิพนธ์ปริญญาโทยังมีน้อยและไม่ซ้ำกันพอที่จะสังเคราะห์ได้
2. งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์มีจุดอ่อนในด้านคุณภาพหลายประการ คือ
 - เนื้อหาสาระที่วิจัยเล็กและแคบ วิธีวิจัยขาดคุณภาพด้านความเป็นตัวแทนของประชากร คุณภาพของเครื่องมือวิจัย ข้อมูลที่นำมาใช้เชื่อถือได้น้อยและการวิเคราะห์ข้อมูลไม่ถูกต้อง
3. ผลการสังเคราะห์เท่าที่สรุปได้ 2 ประการ คือ
 - 3.1 การทดลองสอนด้วยวิธีการต่าง ๆ คือ ใช้บทเรียน ใช้สิ่งเร้า ใช้โมดูล ใช้การค้นพบใช้สไลด์เทป ใช้กลุ่มสัมพันธ์ ให้ผลดีกว่าแบบบรรยายและแบบปกติโดยค่าเฉลี่ย
 - 3.2 การฝึกสอนยังคงมีปัญหาอยู่ทั้งในด้านเนื้อหาวิชา อุปกรณ์การสอน อาจารย์ที่เลี้ยง อาจารย์นิเทศ นักเรียนและโรงเรียน การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ของภาควิชาวิจัยการศึกษา ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก รวม 4 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิจัยการศึกษา สาขา

สถิติการศึกษาและสาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา ระดับปริญญาเอก ได้แก่ สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา ในช่วงปี พ.ศ. 2531-2536 รวมจำนวน 89 เล่ม ผลการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ (อุทุมพร จามรمان. 2536 ; อ้างถึงใน จักรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์ : 2549) สรุปได้ดังนี้

1. คุณภาพของวิทยานิพนธ์ พบว่า เป็นวิทยานิพนธ์ที่จัดอยู่ในระดับดีมาก 16 ฉบับดี 61 ฉบับและผ่าน 12 ฉบับ

2. สามารถจำแนกเป็นเนื้อหาย่อยได้ 10 ประเด็น คือ

2.1 การสร้างและพัฒนาแบบวัดทางจิตวิทยา แบบทดสอบ แบบวัด

ภาคปฏิบัติและแบบประเมินรวม 20 เล่ม

2.2 การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกแบบสอบถามทางไปรษณีย์ แบบสัมภาษณ์

แบบทดสอบ แบบประมาณค่าและแบบวัดสังคมมิติ รวม 30 เล่ม

2.3 การพัฒนาเกณฑ์ 3 เล่ม

2.4 การพัฒนาดัชนีแบบแผนการตอบข้อสอบ 1 เล่ม

2.5 การพัฒนาสูตรคิดคะแนนสอบ 2 เล่ม

2.6 การพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่องานทางการศึกษา โดยเฉพาะงานในด้านการวัดและประเมินผล 4 เล่ม

2.7 การวิเคราะห์วิธีการทางสถิติแบบเก่า 10 เล่ม

2.8 การใช้ทฤษฎีการตอบข้อสอบ 6 เล่ม

2.9 การพัฒนารูปแบบการประเมิน 2 เล่ม

2.10 การวิจัยที่ไม่เน้นการวิจัยวิธีการ 10 เล่ม

เพื่อพิศ ประวิณวรกุล (2527 : บทคัดย่อ) การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์มหามบัณฑิตทางการศึกษาวิทยาศาสตร์ ของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ จำนวน 237 เล่ม ผลการวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย รองลงมาเป็นการวิจัยเชิงทดลอง ในการรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามมากที่สุด รองลงมาคือแบบทดสอบ สถิติที่ใช้มากที่สุดคือค่าเฉลี่ย รองลงมาคือร้อยละ

ยุพาพรรณ จงพิพัฒนสุข (2550 : บทคัดย่อ) ด้านการวิเคราะห์หนังสือเรียนภาษาไทย เนื้อหาพบมากที่สุด ได้แก่ภูมิปัญญาชาวบ้าน ด้านการศึกษา จริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ วัฒนธรรมทางจารีตและทางวัตถุ รูปแบบการเรียบเรียงความคิดแบบกลุ่มรายการ อัจฉินสาร ประเภทอาการภาษา เกร็ดความรู้ด้านบุคคล และพุทธปรัชญาด้านจริยศาสตร์ ด้านการศึกษาสภาพและปัญหา ในการจัดการเรียนสอนวิชาภาษาไทยด้านสภาพที่มีความแตกต่างกันตามระดับของการศึกษา แต่พบปัญหาด้านร่วมกันด้านหลักสูตร การเตรียมการสอน การดำเนินการสอน การจัดกิจกรรมการผลิตและการใช้สื่อการสอน การวัดผล การประเมินผล ตลอดจนปัจจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ เช่นผู้บริหาร งบประมาณสนับสนุน การนิเทศการสอน ด้านการวิเคราะห์ภาษาเพื่อการ

เรียน การสอนวิชาภาษาไทย พบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะและหน่วยเสียงสระของภาษาไทยกับภาษาเกาหลีที่มีความแตกต่างกัน ภาษาถิ่นไทยของมีอิทธิพลต่อการพูดของนักเรียน วิธีการสร้างคำในหนังสือพิมพ์ พบ 5 วิธี หน้าทีของคำพบ 7 หน้าที วิธีการใช้คำทับศัพท์พบ 11 วิธี ส่วนหนังสือการ์ตูนพบการใช้คำพบ 5 วิธี และมีการใช้สำนวนที่สร้างขึ้นใหม่ ด้านการศึกษา พฤติกรรมผู้สอนและผู้เรียนวิชาภาษาไทย พบว่าครูภาษาไทยดีเด่นระดับประถมศึกษา 2 ท่าน มีการเตรียมการสอนและปฏิบัติการสอนอย่างสม่ำเสมอ ครูผู้สอนระดับวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดภาคเหนือ มีความรู้ทางภาษาศาสตร์ด้านระบบคำมากที่สุด ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีแผนกภาษาไทย อยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ ขั้นต่ำโดยมีความสามารถในการเขียนมากที่สุดและรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองส่วนใหญ่เป็นแบบรักสนับสนุนอย่างมีเหตุผลทำให้ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนแตกต่างกัน ด้านการวิเคราะห์สารเพื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย พบว่า นิทานพื้นบ้านภาคเหนือส่วนใหญ่เป็นนิทานตลกและผจญภาษายิต อีสานมีเนื้อหาเรื่องระบบค่านิยมมากที่สุด

กิตติชัย แสนสุวรรณ (2551) การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ หลักสูตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ระหว่างปี พ.ศ. 2538 – 2547 ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของวิทยานิพนธ์ และสังเคราะห์สร้างข้อสรุปผลการวิจัยแยกตามประเด็นของการวิจัยได้แก่ การวางแผน การจัดองค์กร การจัดบุคคล การประเมินผลความต้องการและพัฒนา และปฏิรูปการศึกษา โดยได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์จำนวนทั้งหมด 204 เล่ม พบว่า ส่วนใหญ่ส่วนใหญ่เป็นวิทยานิพนธ์ที่พิมพ์ในปี 2539 และ 2540 รูปแบบการวิจัยที่ใช้ ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับองค์กรมากที่สุด พื้นที่ ที่ทำการศึกษากลับข้อมูลนั้นส่วนใหญ่ อยู่ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนระดับการศึกษา ที่ทำการศึกษาก็คือ การศึกษา ในระดับมัธยมศึกษามากที่สุด ประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างที่ใช้มากที่สุด คือ ครู อาจารย์ วิธีการเลือกหรือสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจงชนิดของเครื่องมือที่ใช้มากที่สุด คือแบบสอบถาม สถิติพื้นฐาน ที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลส่วนมาก คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ใช้มากที่สุดคือ F – test สำหรับการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลการวิจัยสามารถจำแนกตามประเด็นที่วิจัยได้ดังนี้

1. การดำเนินงานการวางแผนของหน่วยงาน ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และปัญหาได้รับการแก้ไขอย่างเหมาะสม ส่วนการศึกษาปัญหาการวางแผน ทั้งในหน่วยงานและสถานศึกษา พบว่า ยังมีปัญหา โดยเฉพาะปัญหา ด้านการติดตาม การควบคุม การผลิต

2. การปฏิบัติงานของสถานศึกษา และสำนักงานต่างๆ พบว่า การบริหารงาน และการปฏิบัติงานในสถานศึกษา อยู่ในระดับปานกลางถึงมาก แต่เมื่อศึกษาถึงปัญหาขององค์กร ก็พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางถึงมาก เช่นกัน ซึ่งชี้ให้เห็นว่าแม้องค์กร จะมีสภาพการบริหารและการปฏิบัติงานที่ดี แต่ก็มีปัญหาควบคู่กันไป

3. ผู้บริหารทั้งสถานศึกษาและหน่วยงาน มีภาพลักษณ์ที่ดี ในการบริหารงาน การเป็นแบบอย่างที่ดี การแก้ปัญหา การตัดสินใจ และการเป็นผู้นำ

4. การประเมินผลโครงการต่างๆ ที่จัดขึ้นในสถานศึกษา ซึ่งผลการประเมินอยู่ในระดับน่าพอใจจนถึงดีมาก โครงการต่างๆที่สถานศึกษาหรือหน่วยงานจัดขึ้นประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดี ด้านที่ประสบผลสำเร็จที่สุด คือด้าน บริบทของหน่วยงาน

5. ครูผู้สอนในสถานศึกษา ยังมีความต้องการ ในการพัฒนาตนเอง เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการพัฒนาความสามารถในการจัดการเรียนการสอน การพัฒนาบุคลากรมีการดำเนินการด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย วิธีการที่ทำให้การพัฒนาบุคลากรสำเร็จอย่างมาก ได้แก่ การฝึกอบรม การสัมมนา และการลาศึกษาต่อ มีการจัดให้มีคู่มือการปฏิบัติงาน สำหรับบุคลากร

6. สถานศึกษาทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ได้ปฏิบัติตามนโยบายปฏิรูปการศึกษา โดยจัดทำแผนปรับปรุงสถานศึกษา การประชาสัมพันธ์ การปรับปรุงพัฒนาบริเวณและการส่งเสริมเอกลักษณ์ไทย แต่ประสบปัญหาด้านงบประมาณ และบุคลากรที่มีภาระงานมากและขาดความเข้าใจ

โดยสรุป จากผลการสังเคราะห์ผลการวิจัย ของวิทยานิพนธ์ จะเป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ในการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ตามประเด็นการวิจัย 4 กลุ่มงานต่อไป

ศุภนันทา วีรกุลเทวัญ (2551 : 96) ได้ทำการศึกษาการสังเคราะห์งานวิจัยจากงานวิทยานิพนธ์หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ระหว่างปี พ.ศ. 2544 – 2550 เพื่อสังเคราะห์งานวิทยานิพนธ์ ของนักศึกษา หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาการบริหารการศึกษา โดยทำการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ทั้งหมดจำนวน 75 เล่ม พบว่า

1. กลุ่มงานวิจัยส่วนมากเป็นกลุ่ม “ความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน” ส่วนกลุ่มรองลงมาคือ “กลุ่มกิจการนักเรียน”และ”การประกันคุณภาพการศึกษา” หน่วยงานที่ผู้วิจัยไปทำการวิจัยมากที่สุด คือ การประถมศึกษา ส่วนใหญ่ใช้วิธีการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง โดยเทคนิคการสุ่มตัวอย่างที่ใช้ได้แก่ แบบแบ่งชั้น และแบบง่าย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเป็นผู้บริหารและครูขนาดเครื่องมือที่ใช้ส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถามโดยผู้วิจัยสร้างเอง การเก็บรวบรวมข้อมูลจะฝากให้ผู้อื่นช่วยเก็บให้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์มีค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐานวิจัยได้แก่ ค่า t-test ANOVA และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นคู่ๆ ส่วนใหญ่ใช้วิธีการของ เซฟเฟ้ Scheffé

2. งานวิจัยที่ทำทุกกลุ่มมากกว่าร้อยละ 90 ใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ พื้นที่ที่ทำการวิจัยคือจังหวัดบุรีรัมย์ วัตถุประสงค์ของการวิจัยทุกงานวิจัยจะเป็นการศึกษาและเพื่อเปรียบเทียบ ตัวแปรที่ใช้ในการเปรียบเทียบได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพตำแหน่ง ประสบการณ์ทำงาน และขนาดของ

โรงเรียน ประเด็นที่ศึกษาในเนื้อหากลุ่มการวิจัยแต่ละกลุ่ม ได้แก่ สภาพการดำเนินการ ความพร้อม
ในการดำเนินงาน สภาพความต้องการและปัญหาหรืออุปสรรค

โดยสรุป จากผลการสังเคราะห์ผลการวิจัย ของวิทยานิพนธ์ จะเป็นประโยชน์ต่อ
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ในการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ตามประเด็นการวิจัย 5 กลุ่ม
งานต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University